

DILLUNS • 1 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14776 - AVUI / Any XL. Núm. 13646 - EL PUNT

Als ulls del món

1-0

Catalunya commemora l'aniversari del dia que vam votar i vam guanyar

Quim Torra. President de la Generalitat
“A les cinc ja érem a l'escola”
Torra explica en una crònica personal com va viure l'1-0 de fa un any

50 personalitats reflexionen sobre què va significar l'1-0

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Les putes urnes

“**D**ónde están las putas urnas?”

Aquesta frase, pronunciada per un policia espanyol mentre els seus companys

destrossaven a cops de mall les portes, les finestres i els armaris de l'escola Nostra Llar de Sabadell –on havia de votar la presidenta Carme Forcadell–, resumeix perfectament allò que va ser l'1 d'octubre. El dia en què els vots i les paperetes van xocar contra les porres i les bales de goma. El dia en què els desitjos de democràcia es van trobar davant del mur de la intolerància, per més que aquesta anés vestida de legalitat.

“¿Dónde están las putas urnas?” és la continuació d'un “¡A por ellos!” que va acabar mutant en un feridor “Que nos dejen actuar”. És colpejar el desig majoritari de voler decidir lliurement el nostre futur amb tota la força de l'article 2 de la Constitució, aquell que parla de “la Nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols”. De grat o per la força, però espanyols!

És la continuació d'un “¡A por ellos!” que va acabar mutant en un feridor “Que nos dejen actuar”

“¿Dónde están las putas urnas?” és la cara més bruta d'aquells que des de les seves poltrones van aprovar decrets per afavorir la fuga d'empreses a Catalunya. D'aquells que van fer cas omís de les seves pròpies lleis per destituir i empresonar el govern legítim de Catalunya. D'aquells que van fer de crossa imprescindible del 155 i que s'esglaiaven perquè la presó preventiva ja fa massa temps que dura.

“¿Dónde están las putas urnas?” és el resum d'allò que mai no hauríem d'haver escoltat ni a l'interior d'una escola ni enlloc. És el blanc i negre del franquisme pul-lulant pels passadissos de les nostres escoles. És afirmar sense vergonya que llançar avions de paper és violència i rebel·lió i, per contra, ferir més de mil persones “una actuació proporcionada”. Perquè aquell 1 d'octubre, mentre els policies buscaven les “putes urnes” i destrossaven l'ull de Roger Español, Espanya va perdre Catalunya. Perquè aquell 1 d'octubre que mai oblidarem va ser una moció de censura a un govern autoritari i corrupte, però sobretot, a un estat irreformable.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

El temps del poema

A vegades, per trobar els llibres que et falten, has de posar-hi la tenacitat d'un fanàtic. I al final, de tota manera, fracasses. A mi se'm va escapar la poesia de Iehuda Amikhai quan Edicions 62 va publicar *Clavats a la carn del món* (2001), la primera antologia que li traduïa al català Manuel Forcano. Vaig badar perquè no sabia que un poeta israelià tingués res a dir-me, o perquè no n'havia sentit mai el nom i no em va encuriosir prou el dibuix d'unes tisores una mica guexes que il·lustraven la portada. Vaig passar de llarg del prestatge de la llibreria on el devia veure per primer cop, i allà es va quedar, fins que algú altre va prendre's el seu temps per escoltar-lo i se'l va endur. Més d'una vegada, des de fa deu anys, he passat per davant el mateix prestatge amb la vana esperança que el llibre hagués tornat al seu lloc, com si això fos possible en el nostre petit món, secció “poetes que mai rebran la Creu de Sant Jordi”, i he maleït aquell buit que els portals de col·leccionista s'ofereixen gasivament a omplir només si estàs disposat a pagar-ne un preu abusiu.

“Algunes veus reparadores afloren en els ambients més horribles

A vegades no saps per què t'obsessiones per un llibre que no has llegit, però tinc comprovat que em passa molt més sovint amb els poetes que amb els narradors. Potser la poesia, contra el que pugui semblar, et toca per camins més dreturers, o bé és que arriba allà on la realitat s'atura, com davant un precipici a partir del qual les coses canvien de forma o voregen l'impossible, i s'ha d'inventar un llenguatge nou –però a la mateixa habitació on llesquem el pa cada dia acompanyats dels vells mobles de família– per acostar-se a tot allò que fa de mal dir. Encara avui, per exemple, m'atordeix

un poema del palestí Mahmud Darwish en què es prohibeix morir per no haver de passar la vergonya de fer plorar la mare, o el del txec Vladimír Holan en què renega de l'existència de cap altra vida, a menys que allà també s'hi escampi de bon matí l'olor del cafè acabat de moldre. I els del romanès Marin Sorescu, i quasi tots els de la polonesa Wislawa Szymborska, de qui Eumo acaba de publicar *Instant* a la col·lecció Jardins de Samarcanda. Iehuda Amikhai, que Adesiara per fi ens ha retornat amb una nova antologia traduïda també per Forcano, *Poemes de cos i d'ànima*, pertany també a aquesta classe de veus reparadores que molt sovint afloren en els ambients més horribles, enmig de la guerra, passant penes indicibles, amb por que fins i tot una paraula fluixeta et condemni a presidi o a morir. És una poesia que es pot aprendre de memòria, sense quasi esforç, com si l'acabessis d'escriure tu mateix i no fos un altre qui et prestés els seus records. Potser algun dia, de tot això que commemorarem avui, algú en traurà també un vers que mereixi l'espera.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurollògiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/3eegku>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

El millor i el pitjor

Ho hem vist, sentit i llegit en els reportatges dels últims dies, també als que ha publicat aquest diari: hi ha persones que encara no poden o no s'atreveixen a parlar amb normalitat d'aquell diumenge. Ha passat un any. 365 dies de l'1-O, la jornada inoblidable en què el millor va conviure amb el pitjor. El millor, la connexió creada als col·legis d'arreu del territori per fer possible que els catalans es poguessin expressar a les urnes després de mesos de preparació –des del govern i des de la societat– d'un referèndum a esquena de l'Estat. Pares, avis, famílies, amics, veïns... tots vetllant a les escoles habilitades com a punts electorals, facilitant la votació, protegint de forma cívica i pacífica el dret a expressar-se sobre el futur de Catalunya. Un exercici col·lectiu d'afirmació i refermament que l'executiu espanyol va interpretar com a desafiament i va intentar reprimir,

“Si hi ha cops, no hi haurà vots, pensaven. El fracàs espanyol va ser estrepitós. I a ulls del món

sense èxit, per la força. Hi va haver més d'un miler de ferits, víctimes de la repressió policial.

L'Estat va exhibir l'1-O la cara fosca, el pitjor d'ell mateix. Els agents de les forces de seguretat espanyoles, en un dispositiu aprovat pel govern del PP, van voler aturar la consulta a cops

de porra. La violència gratuïta i indiscriminada, amb escenes de crueltat que encara estem descobrint, formava part d'una estratègia del terror que es pretenia dissuasiva. Si hi ha cops, no hi haurà vots, pensaven. El fracàs espanyol va ser estrepitós. I a ulls del món.

Ni disculpa, ni autocrítica. L'Estat continua defensant una actuació que va obrir un esvoranc de dimensions colossals entre Catalunya i Espanya. L'1-O va ser un punt d'inflexió. Hi ha consens sobre això entre unes formacions independentistes que, un any després, difereixen en el full de ruta per implementar el mandat polític sorgit de les urnes. La situació és complexa, amb exiliats, presos polítics i el judici en l'horitzó. El millor seria refer la unitat estratègica, consensuar al màxim el pla de futur entre partits i entitats. L'escenari que cadascú vagi a la seva és, sens dubte, el pitjor.

De reüll

Anna Puig

Resistir i persistir

Un munt de gent sortirà avui al carrer amb un sentiment agredolç. Commemorem l'1 d'octubre, una data que s'ha convertit en històrica per al poble català, perquè va significar l'apoderament de la ciutadania per exercir el dret a decidir sobre el futur del país. També és el dia en què l'Estat espanyol va decidir utilitzar la força policial contra dones i homes pacífics que volien acudir al seu col·legi electoral per posar un vot en una urna. Va ser un dia d'emocions contradictòries, un dia d'autoestima i reivindicació però

Un any després del referèndum, la república és encara una fita a assolir

també de ràbia i impotència. L'1 d'octubre del 2017 no es pot definir com un dia feliç però sí que va servir per adonar-nos que la ciutadania es pot alçar contra les injustícies i que si la seva determinació és votar, ni les garrotades ho poden impedir. Però, és suficient? Un any després de la celebració del referèndum, i

després d'un resultat clar i nítid, la república és encara una fita a assolir. I la situació està més enrevessada que abans, després d'un any d'una repressió política, judicial i policial sense precedents. Ara mateix ens trobem en un cul-de-sac, amb un Estat que no pensa fer cap concessió. El govern català també es manté ferm, malgrat divergències inexplicables, però que mai acaben trencant la unitat. I aquesta és la manera. Resistir, persistir i demostrar que això ja no té marxa enrere. I sempre tenint presents els nostres presos polítics i els exiliats. Sempre, però avui més que mai.

Les cares de la notícia

Votants de l'1-O

Ciutadania cívica i compromesa

Els centenars de milers de ciutadans que van participar avui fa un any en el referèndum de l'1 d'octubre van transmetre al món sencer un exemple de civisme i compromís democràtic espectacular que va impactar en bona part de l'opinió pública internacional. La participació en el referèndum d'autodeterminació de Catalunya malgrat la prohibició espanyola i el pacifisme amb què la gent va fer front a la brutalitat policial amb què es va voler requisar les urnes és un episodi transcendent que passarà a la història de Catalunya.

EDITORIAL

El dia que vam guanyar

Més enllà de les xifres, que també són importants, el referèndum de l'1 d'octubre de l'any passat és recordat com el dia en què vam votar i vam guanyar, un dia que exemplifica la victòria dels que volen que tots els pobles puguin triar lliurement el seu futur sobre els que treballen per mantenir les imposicions i els privilegis. La moral de victòria del poble català el dia 1 d'octubre a la nit és el que ha quedat, i quedarà en l'imaginari col·lectiu. Tant de bo cada dia fos 1 d'octubre. És cert, però, que des de llavors, i també en gran part per les dificultats que comporta lluitar contra la repressió de l'Estat, molts dies s'està molt allunyat de la sensació moral que ens va deixar al cos aquell dia. Al referèndum, les entitats i partits independentistes hi van arribar units, si més no, units en la discrepància ja que aquest procés és tan transversal que uneix en un objectiu ideologies ben diferents. Des de llavors, però, aquesta unitat sembla més aviat esquerdada i seria bo que, pel que fa referència al procés i a com avançar, es mantingués.

El dia 1 d'octubre també serà recordat per la brutal violència de l'Estat espanyol. Com van titular molts mitjans internacionals, Espanya va ser la vergonya d'Europa. Una vergonya que no ha acabat ja que la justícia espanyola, per posar un exemple, segueix caient, dia rere dia, en el seu desprestigi. A les plantofades de les justícies alemanya, belga o de la Gran Bretanya pels processaments per rebel·lió als líders independentistes o a les condemnes a rapers per lletres de cançons, li ha seguit la denúncia que membres de la judicatura van aprofitar un congrés a Amèrica del Sud per anar amb menors. L'1-O els mitjans i polítics internacionals apostaven pel diàleg com a solució, la solució defensada, des del primer dia, des de Catalunya.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

A les urnes

Entitats i veïns es coordinen per mantenir oberts els col·legis i resistir pacíficament. El govern garanteix que el dispositiu està preparat.

10
anys

Paraula de Montilla

El president de la Generalitat, José Montilla, apel·la als "valors de sempre" per sortir reforçats de la difícil situació econòmica que viu el país.

20
anys

Debat al Parlament

L'oposició replica que Jordi Pujol ja no pot liderar la nova etapa política. El president demana unitat per a un nou avenç en l'autogovern.

Full de ruta

Xevi Sala

Doble victòria de l'1-0

Avui fa un any en aquesta mateixa columna un servidor escrivia: "Els policies estatals han desenfundat les porres amb evident satisfacció perquè per fi han pres el protagonisme als Mossos. Trist protagonisme, aquest que perseguien, i passatger. Ja és ben seu. Els Mossos no el van voler, aquest paper, la seva cadena de comandament ha estat prou professional per entendre que calia estar de part del seny i de la proporcionalitat. Que saben que la feina de la policia és evitar aldarulls, no pas provocar-los. Cops de porra, portes esqueixades, trist protagonisme, el dels cossos estatals, però passatger. Tan passatger com en Mariano Rajoy." Al cap d'un any, Rajoy ja és història i un jutge acaba d'exigir a la policia espanyola tots els vídeos de les seves intervencions, però centenars de persones encara esperen que s'investiguin a fons les agressions patides. Són imatges, aquestes captades per les càmeres dels propis agents, que afegeixen

Alguna cosa hi deu tenir a veure, amb aquest tarannà cívic, la qualitat d'un sistema d'ensenyament que només els mal intencionats acusen d'adoctrinament

més vergonya a unes actuacions desproporcionades. Només les dictadures envien les porres contra els votants, per això les medalles policials i les seves impúdiques mostres d'orgull sobren i ofenen. L'aniversari de l'atac a la ciutadania pacífica, però, ens ha de servir, això sí, per festejar una doble victòria. En primer lloc, per haver aconseguit organitzar el referèndum i haver-hi participat de manera massiva i pacífica, malgrat les amenaces, els obstacles i la repressió. En segon lloc, per haver sabut perseverar en la defensa dels drets que tant va costar de conquerir sense caure en la provocació dels que voldrien fer-nos descarrilar pel pedregar de la violència. Alguna cosa hi deu tenir a veure, amb aquest tarannà cívic, la qualitat d'un sistema d'ensenyament que només els mal intencionats acusen d'adoctrinament. Ara fa un any els que vam anar a votar a les escoles hi vam aprendre una lliçó que no hauríem d'oblidar: la millor manera de desarmar la violència d'estat és la no violència.

Tribuna

Pius Pujadas. Periodista

El dia de la victòria

No cal que rumieu: avui és el dia de la victòria catalana. Primer d'octubre. Segur que n'havíem guanyat d'altres, de batalles, al llarg dels mil anys de la nostra història. Però les deixem per als estudiosos i els nostàlgics. Hi ha haver un 1714, amb 11 de setembre inclòs, que cregué posar punt final al nostre destí com a poble. Vençuts i esclafats, llavors i tantes vegades com fórem capaços d'alçar la veu. Després de tres-cents anys d'entomar el menyspreu, la humiliació, el sarcasme, d'aquells que tenien la força i la voluntat d'escombrar-nos, traguérem més de dos milions de persones al carrer, amb un vot a la mà, exigint el nostre dret a ser i a ser lliures. Al cap de tres-cents anys de saqueig fiscal, de persecució cultural i lingüística, de corrupció moral i econòmica, d'usurpació massiva de càrrecs, de cruentes batalles desiguals, de successius estats d'excepció interminables, quan ja ningú apostava un ral per nosaltres, vam guanyar. Rotundament. El dia primer d'octubre de 2017 els pacífics ciutadans de Catalunya plantaren cara deci-

dida a les forces desfermades de la repressió. I van guanyar. Vam guanyar, vàreu guanyar. Oh! És clar, podria ser una victòria pírrica. El cant del cigne. El darrer espeter nec... Ells ho volen creure. S'ho creuen. Amb la mateixa fe que el dia abans de les votacions creien que no votariem. N'estaven segurs. Volien oblidar els repetits esclats dels 11 de setembre dels darrers anys. El suflé, deien. Doncs el suflé els va esclatar als morros. No serà una victòria pírrica. En tot cas, depèn de nosaltres que es consolidi la gran festa de la democràcia que fou el nostre 1 d'octubre.

NO ENS POSEM NERVIOSOS. No defallim. Hi ha gent molt preuada a la presó o a l'exili, pagant el preu del nostre clam per la llibertat i la democràcia. Si no defallim, el sacrifici imposat injustament als líders polítics i civils del nostre poble fructificarà. Els càstigs imposats només són fills de la indignació, la impotència i la vergonya. No poden acceptar que van perdre, que la seva violència i la seva amenaça no pogueren doblegar el pacífic gest popular de votar

sobre el destí comú dels ciutadans de Catalunya. Odiem la democràcia. Odiem el vot quan no els és favorable. Odiem les urnes que no poden manipular. Demonitzen el referèndum perquè el van perdre i saben que el perdrien tantes vegades com el fessin.

JA HO HAN PROVAT TOT. Han inventat partits, han creat líders mediàtics, han mobilitzat tots els serveis secrets i els no tan secrets. Han comprat voluntats individuals i empresarials. Han organitzat escamots per retirar llaços grocs i engreixar manifestacions. Tenen els mitjans de comunicació addictes, els diners del capital especulador, l'elenc de titelles catalans a sou, la força rataadora de l'enveja de l'Espanya imperial. Nosaltres només tenim la raó, la voluntat, la il·lusió, la determinació. El vent bufa a favor. Ho sabem i som molts braços a remar quan calgui. Avui és primer d'octubre, el dia de la democràcia, de la llibertat, de l'esperança. I tenim molts primers d'octubre al davant. Cada dia serà un primer d'octubre. Depèn de nosaltres.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Inoblidable

■ El dia 1 d'octubre de 2017 serà inoblidable per a tots. Al nostre col·legi va començar molt aviat, tan aviat com la nit abans. Ens vam trobar molts disposats a dormir a la porta, finalment només es van quedar els més joves i els més grans ens en vam anar cap a casa. A les cinc del matí ja érem una gentada, esperançats, inquietos i amb els nervis a flor de pell. Tots, sense dir-ho, ens preguntàvem el mateix: qui obrirà el col·legi?, d'on sortiran les urnes?, i les paperetes?, i el cens?, i cada vehicle que passava encenia les alertes. Tot d'una, el col·legi es va obrir i es van encendre els llums; al cap d'un moment va aparèixer algú amb les urnes i els paquets de paperetes i sobres. Alegria indescriptible però continguda. A l'hora en punt es va obrir el col·legi enmig d'un esclat de joia. Vam començar a votar però no va

durar gaire l'alegria: l'Estat espanyol va començar a interferir i tancar adreces web mentre els nostres informàtics les anaven replicant i reobrint en un joc del gat i la rata. La gent votava... i es quedava a la porta del col·legi! No van marxar pas tots alhora, sempre quedava un bon gruix de gent. A mig matí havien començat a arribar les notícies dels salvatges atacs de les forces espanyoles a molts col·legis; llavors ens va venir aquest pensament: hem trencat definitivament amb Espanya, no sabem quan podrem deslligar-nos en realment però mai més serà igual. Vam saber que els *piolins* eren a prop i vam amagar urnes i vots. Finalment vam tenir sort i aquells "heroics" pegadors d'àvies no van fer cap i vam poder acabar en pau. Re-compte i cap a casa! Un dia que no oblidarem mai; no oblidarem res, i això darrer que no ho oblidin tampoc Meseta en-

llà.

AGUSTÍ VILELLA GUASCH
Cambrils (Baix Camp)

Garbull

■ És bo ser optimista, si s'és realista, no serveix de res ignorar la realitat. Siguem optimistes amb la perspectiva d'un futur millor. No obstant això hem d'analitzar el garbull en què estem ficats. Poca comprensió de les nostres aspiracions podem esperar del món, si no aconseguim convèncer els més propers, com són els catalans unionistes, i no em refereixo als seus dirigents polítics, els interessos dels quals són d'àmbit estatal i poc els preocupen els problemes de Catalunya. A aquests catalans, se'ls ha de fer pedagogia perquè entenguin que la independència beneficia a tots igual, econòmicament i administrativament. Ja hi ha altres nacions que, tot i ser petites, gaudeixen d'un

benestar econòmic i social reconegut. L'administració, com més a prop del ciutadà, més efectiva i controlable és. Solament amb la partida dedicada a l'exèrcit, imagineu quina educació i sanitat tindríem. Hauré d'admetre que no són l'enemic a derrotar. Són els nostres conciutadans amb els quals haurem de conviure. Què s'aconseguiria assolint la independència, si la meitat dels catalans no hi estan d'acord? Estarem cada quatre anys pendants de les eleccions? Ningú ha de cedir els seus drets. Tots tindrem l'opció d'expressar-nos en la nostra llengua, com ha estat sempre. Seguirem cobrant les nostres pensions, ja que, com ara, les rebem dels que treballen. No ens deixem enganyar, no hi perdrem gens i sí que hi guanyarem molt. Per això es vol el canvi i junts ho aconseguirem!

VALENTÍ MIRÓ PLA
Barcelona

La frase del dia

“Catalunya no té Constitució, té Codi Penal”

Javier Pérez Royo, CATEDRÀTIC DE DRET CONSTITUCIONAL

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Ara que fa un any

La fortuna ha fet que aquestes línies surtin l'aniversari d'uns moments inoblidables. Conscient de la irrellevància de la meua persona, els recordaré somerament. Al llarg del dia 20 de setembre arribaven notícies confuses a través dels amics i del mòbil. Jo tenia un dinar de junta a l'Ateneu, que es va allargar, i encabat m'hi vaig acostar. Anava a fer-hi un cop d'ull i poca cosa més, però un senyor del servei d'ordre em va reconèixer i em va fer entrar pel passadís format per ells mateixos, fins a la porta de la conselleria. Hi havia, just davant, un o dos guàrdies civils, i entre ells i la gent, un parell de mossos d'esquadra. Cap signe de tensió entre ells, ni en relació amb els ciutadans, entre els quals no hi vaig veure cap indicatiu de violència. L'aire era (potser estranyament, atesa la gravetat del que passava a dins) inequívocament festiu. Damunt dels cotxes aparcats hi havia jovent amb estelades cridant consignes i cantant, i premsa fent fotos i filmant. M'hi devia estar entre les 16.30 i les 18.00. Si m'arribo a imaginar que el detall seria tan important m'hi hauria fixat més, tot i que està clar que la veritat o mentida del relat és irrellevant, perquè fins i tot les gallines saben que les sentències ja estan dictades. Em recorda allò que conten de Sun Yat Sen, fa més de cent anys: quan era un jove revolucionari el van segrestar a Londres i el van tancar a l'ambaixada xinesa, on un funcionari li va anunciar que el durien a Xina per tallar-li el cap. Ell va dir “Sense judici em tallaran el cap?”, i li van respondre “No, senyor, som un poble civilitzat. Primer li farem un judici, després li tallarem el cap.” Sun Yat Sen va tenir un paper important en l'enderroc de l'imperi i va acabar essent el primer president de la República de la Xina.

LA VIGILIA DE L'1-O jo tornava del Quebec —on per cert havia participat en un acte

independentista davant del consolat espanyol—, i no em va costar gens ser a les 5.00 al col·legi —a tocar del mercat de la Concepció—, perquè el *jet-lag* em tenia despert una estona abans. Amb el meu fill ho vam veure tot des de primera fila: com la gent anava venint, la pluja —que no va fer desistir ningú—, i l'hora exultant de l'arribada de les urnes, pel passadís dels votants que els encoratjaven, els felicitaven, els aplaudien. A les 9.00 es va deixar passar primer els qui anaven en cadira de rodes, la gent més gran i els qui tenien algun problema físic. Després, compàs d'espera. La gent aguantava com podia sota la pluja, i des de l'interior es donaven consignes d'apagar els mòbils o posar-los en mode avió, perquè la xarxa queia i no es podia votar. Ja en aquell moment es deia que podia ser —i així es va confirmar després— sabotatge de la policia espanyola. La notícia de l'actuació dels *piolins* a d'altres col·legis arribava incerta i somorta. Cap a les 12.00 el *jet-lag* em passava factura, i veient que no podria votar fins passades hores vaig anar a casa a fer una dormida.

EM VAIG DESPERTAR cap a les 16.00, vaig picar alguna cosa i vaig posar la tele abans de tornar-me'n'hi. Em van dei-

xar glaçat les imatges que ja coneix tothom: caps ensangonats, gent escales avall, la noia dels dits petats, etc. Vaig pensar, “em quedo a casa”. Em va durar un minut. No podia fer-ho, i encara ara no sé si hi van jugar principis, dignitat, honor que no crec tenir, o tan sols no ser tan diferent dels altres com la majoria creiem ser. Encara no se sabia que les garrotades s'havien acabat. Me n'hi vaig tornar. La Delegació del Govern és a dues *mançanes*, i com que les *furgones* de policia passaven sovint, més d'un cop hi va haver l'alarma que venien. Ningú va fer cap gest de fugir, al revés, es tensaven per plantar cara. Em vaig quedar fins al recompte final de vots, havent-me fet la mar d'amic d'uns quants a qui no coneixia de res, i no sé si els tornaré a veure mai.

NO EM TINC PER MODEL DE RES, més aviat el contrari. En els moments de tensió, tothom al meu voltant em semblaven més valents que jo. Potser li passava el mateix a algú més? Cadascú s'ho sap. Per analogia, cal concloure que la majoria de la població té les idees clares i una voluntat més que ferma per tirar-les endavant. Aquesta majoria és la meitat del conjunt? És més, és menys? Només se sabrà del cert i sense discussió amb una votació amb totes les garanties materials. Les morals ja les tenia, i encara multiplicades pel que va passar, la de l'1-O, que pel que sembla no hi ha manera de recuperar per fer efectiu el resultat. Si finalment fóssim meitat i meitat —cosa que dubto, perquè som força més—, els unionistes haurien de reflexionar sobre el fet de representar una gent que —molt respectablement— es queden a casa, i —ja no tan respectablement— quan surten són quatre cafres que amb estil taver-nari van a insultar i repartir llenya, en contrast amb uns contraris que cada any fan (com a mínim) una exhibició de civisme i coherència davant del món.

“La població té les idees clares i una voluntat més que ferma per tirar-les endavant”

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Margarit

Joan Margarit, poeta i arquitecte, va néixer a Sanaüja en plena Guerra Civil (1938). Si el nom fa la cosa potser *Càlcul d'estructures* és el pont entre la inseparable

doble condició d'aquest reconegut poeta i acreditat arquitecte que arriba enguany a la joventut madura dels vuitanta anys. Ara justament amb l'empenya d'una amiga editora que va creure en els valors literaris i testimonials de les evocacions d'infància i adolescència, Joan Margarit ens proposa el llibre *Per tenir casa cal guanyar la guerra* (Proa, 2018), un recorregut per les geografies de la seva itinerància familiar i per les més íntimes de les seves emocions i sentiments. Hi desfilen Sanaüja, Rubí, Santa Coloma de Gramenet, Figueres, Girona, Barcelona, Santa Cruz de Tenerife, Las Palmas i Barcelona altre cop. Trobem el perfil d'una societat trencada, dividida, ocupada; trobem indistintament unides la lluita per la supervivència, la por, les perversions del franquisme (autoritarisme, corrupció i estraperlo), les contradiccions i les perversions del nacionalcatolicisme, la doble moral d'una societat disposada a aparentar i disposada a imposar unes pautes de comportament que ofegaven les llibertats més elementals. I l'encarcament d'un sistema educatiu que no engresca mai i dissuadeix sempre, que pretén ensenyar literatura sense ensenyar a llegir, que avorreix i no apassiona i que només deixa entreveure en esclatxos de llibertat el món que podria ser i no és. Hi trobem els ulls d'un infant que a poc a poc va fent la descoberta de la vida, de la bellesa, de la solitud, de la llibertat, de la mort, del distanciament, de la fredor ambiental, dels afectes amb prou feines intuïts. Margarit fa la seva pròpia introspecció i reconstrueix les bigues mestres de la seva biografia més primerenca. Una biografia que és el ciment d'una poètica de la vida. Arquitectura i poesia indistintament unides.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Cinquanta personalitats reflexionen sobre l'1-0

Els municipis afectats per les càrregues policials recorden els traumàtics fets

Mor Macià Alavedra, la mà dreta de Jordi Pujol

Va dirigir diverses conselleries i després va ser detingut pel cas Pretòria

#CATALUNYALLIBERTAT

El dia que vam ser invencibles

FORTS • Per a psicòlegs, sociòlegs i filòsofs, l'1 d'octubre va ser clau per consolidar vincles i reforçar la consciència nacional **EFFECTES** • Lluitar per un bé superior amb les armes de la resistència pacífica i la solidaritat ha apoderat el poble **CLIC** • La desconexió mental amb l'Estat ja no té marxa enrere

Laia Bruguera
BARCELONA

Portàvem dies d'infart i encara n'havien de venir molts més—qui sap quants en queden—, però la muntanya russa emocional viscuda per més de dos milions de catalans l'1 d'octubre és, a hores d'ara, incomparable. Els sentiments van ser molts i totalment contradictoris, però quan es van tancar els col·legis electorals van convergir en una eufòria col·lectiva que psicòlegs, sociòlegs i filòsofs consultats remarquen que ha reforçat les conviccions, els vincles i les ganes de lluita.

Vam ser invencibles perquè malgrat tot vam votar i perquè vam respondre a l'agressió no només d'una manera pacífica sinó, a més, festiva, i com recorda el sociòleg Salvador Cardús, això ha “consolidat i completat el sentiment de pertinença” no només des del punt de vista polític sinó també “ètic”, ja que “ens sentim part d'un moviment que es carrega de raó cada cop que té un entrebanc”.

“Ara hi ha una lluita pel relat, però les emocions són reaccions, i l'1 d'octubre vam percebre una clara victòria, l'esclat de masses al carrer els dos dies després va ser brutal, el més fort de tots, i va ser possible gràcies a l'apoderament col·lectiu de l'1 d'octubre”, reflexiona el

Les frases

“L'1 d'octubre va acabar de consolidar i completar el sentiment de pertinença”
Salvador Cardús
SOCIÒLEG

“Es va fer un gran salt endavant perquè vam compartir un acte polític, vam ser subjectes sobirans”
Dolors Marín
PSICÒLOGA

“Vam sentir que el moment històric ens transcendia i van sorgir forts sentiments de fraternitat”
Albert Vidal
SOCIÒLEG

“El record pot ser amarg o positiu, reflex d'una ciutadania que pren consciència de la seva dignitat”
Francesc Torralba
FILÒSOF

psicòleg psicoterapeuta Albert Vidal. “Tot i que després s'hagi volgut crear un relat de derrota, aquell dia tots teníem clar que es tractava d'una victòria sense precedents que es convertiria en una data històrica del nostre país.”

Per a Vidal, el dia de la consulta va marcar un abans i un després perquè “vam ser conscients de l'enorme responsabilitat personal i col·lectiva que suposava seguir plantats als nostres col·legis, vam sentir que el moment històric ens transcendia i van aflorar sentiments molt forts de solidaritat i fraternitat amb els nostres veïns i també amb el país”. El resultat és que “es va produir una presa de consciència nacional que ens va teixir encara més com a poble”.

Un poble enfortit, remarca el psicoterapeuta, també perquè aquell dia “vam saber que podem controlar la por i la ràbia”. “Davant l'agressió policial, la reacció pràcticament unànime va ser de resistència pacífica, que és més elaborada psicològicament que la violenta”, recorda. “Com aquella gent que va tenir davant la policia colpejant-la va poder reaccionar d'aquella manera tan impecable?”, es pregunta, i conclou: “Això és molt difícil de fer i, com a poble, dona molta força i poder.”

Qui va lluitar perquè el referèndum es fes, fos amb els preparatius previs, fos el dia que va tocar defensar-lo fins i tot amb el propi cos, tenia clar que estava al servei d'una causa major. I, com relata Sal-

vador Cardús, quan van anar mal dades es va “reforçar” el sentiment de pertànyer “als bons de la pel·lícula” —“els pacífics, els que volen democràcia, els que es volen expressar deixant que cadascú expressi el que vulgui”— i això no només ha enfortit els convençuts, sinó que “ha eixamplat la base”. Com indica el sociòleg, els arguments racionals —com ara que l'espòli fiscal perjudica el sistema sanitari— s'han d'explicar però són coneguts i estan esgotats. “La base s'eixampla amb adscripció emocional, amb aquells elements lligats a la dignitat, els drets civils, la pau com a resposta a la violència” que aquell dia vam reivindicar. La mateixa visió la té la psicòloga clínica i comunitària Dolors Marín, que té molt clar que “sense emoció no es fa comunitat”.

Un honor, viure-ho

“Una cosa és que a títol individual aquell dia veiessis coses que et provoquessin ràbia o por —relata Marín—, però a nivell col·lectiu et senties molt acompanyat.” “Tenim un viu sentiment de poble, l'1 d'octubre vam ser un sol jo comunitari” i “vam cedir la millor part de la nostra ment per enriquir la nostra personalitat comunitària”, assegura. I malgrat la impotència i la ràbia, “vam tenir la capacitat

d'apartar temors” perquè “vam gaudir de l'honor de participar en una realitat francament superior”.

Per a Marín, el més important de tot és que l'1 d'octubre “va ser la porta a l'acció”. “La construcció comunitària la tenim perquè és molt forta i antiga i en els últims anys l'hem enfortit manifestació rere manifestació —argumenta—, però l'1 d'octubre vam compartir un acte polític, vam ser subjectes sobirans.” I el resultat va tenir èxit: “Vam actuar amb maduresa comunitària i vam enfortir la nostra consciència nacional, fent un gran salt endavant.”

Res ha estat igual. Aquell dia i també la repressió posterior —els empresonaments, els exilis, l'escola catalana de nou en el punt de mira...— han fet que, per a molta gent, no hi hagi marxa enrere. “Mentalment, el que va passar va suposar per a molts el trencament defi-

L'1-0 es tenia clar que s'estava al servei d'una causa major

nitiu amb l'Estat? Globalment sí, però els clics han estat continus, cada manifestació de l'11 de setembre hi ha ajudat. A la Via Catalana segur que molta gent hi va anar de manera

menys conscient i compromesa i en va sortir canviada veient tanta solidaritat i sabent-se tan acompanyat”, opina Cardús. Abans de respondre la mateixa pregunta, el psicòleg Albert Vidal vol recordar que “les emocions són volàtils, puguen i baixen, però el que queda, el sentiment, és estable”. I al seu entendre, passat un any, el sentiment que ha quedat respecte a l'Estat espanyol és el de “desafecció”. “És pitjor que l'odi —considera—, és una distància, una fredor, un sentiment de no pertinença.” Per a aquest professional, això s'explica no només per les càrregues sinó pel silenci i fins i tot la complicitat que van acompanyar moltes humi-

L'APUNT Un sol argument

Xavi Aguilar

Avui hauria de ser el dia de recordar com l'enginy popular va vèncer l'opressió estatal i va plantar les urnes, com ens vam unir per defensar-les davant la violència policial i com, al final del dia, baldats i atonyinats, vam anar a dormir havent decidit què volíem ser. Un any després, però, fa llàstima comprovar on som i que tota aquella energia, si avui no hi ha grans mobilitzacions

que demostrin el contrari, s'ha transformat en cansament i apatia. La manca de previsió i de plans viables i l'excés d'interessos partidistes i velles rancúnies ens han allunyat de l'objectiu i tret la trempera. Ara, un cop més, el govern torna a apel·lar al poble i Torra alerta que tornarà a caldre un nou 1-0. Nosaltres ja hem demostrat que sabem fer la feina. I vosaltres?

Centenars de persones que van votar l'1 d'octubre van defensar aquell dia el seu col·legi electoral i van reivindicar la resistència pacífica ■ ELISABETH MAGRE

liacions. "Crec que el que va fer més mal és aquell «A por ellos» corejat per gent del carrer, allò va trencar per dins molta gent."

Ràbia i impotència

Però la violència explícita va ser, és clar, el gran detonant. Rosa Jové forma part del grup de psicòlegs d'emergències de la demarcació de Lleida. Malgrat la intensitat emocional dels esdeveniments, ni el dia 1 d'octubre ni els posteriors l'administració no va activar aquest servei, així que ella i diversos companys es van autoorganitzar i van anar a fer xerrades a diferents pobles i barris lleidatans. "Treballàvem amb la gent les emocions viscudes i

pensàvem que la predominant seria la por, però era la ràbia, la impotència, el no creure's que en un estat democràtic pogués estar passant allò." "Als pobles petits hi havia molta gent que no volia anar a votar però va veure com pegaven els seus veïns... L'1 d'octubre molta gent es va acabar de convèncer, per això a les eleccions del dia 21 de desembre els partits independentistes encara van tenir més vots", argumenta. Jové assegura que un any després "encara repetim aquell «No tenim por»". "Amb el que va passar, qualsevol estaria sota el llit –afirma–, però no va ser així i estic segura que la gent ho tornaria a fer perquè s'ha apoderat."

Han passat 365 fulls del calendari i les sensacions són ara agrejolces. Per al filòsof Francesc Torralba, "per a alguns ciutadans el record és positiu, reflex d'una ciutadania responsable que pren consciència de la seva dignitat", però per a altres "és un record amarg, perquè no es va reconèixer allò pel qual s'havia lluitat aferrissadament". Però, per sobre de tot, hi ha la sensació d'haver fet història. Per això Cardús reflexiona: "És una llàstima perquè l'1 d'octubre va ser extraordinari i no vam tenir temps de celebrar-ho, ho teníem pendent." Aquests dies, centenars d'actes a tot el país intenten retre-li el merescut homenatge. ■

La sospitosa 'bona consciència' de l'Estat

Per al filòsof Joan-Carles Mèlich, el que va passar l'1 d'octubre no és un debat polític sinó ètic. "Des del punt de vista ètic, res no pot legitimar la violència, i menys la política." Si ho fa, adverteix, estem davant d'un Estat autoritari o, "com a mínim", no democràtic. A aquest filòsof, doncs, el preocupa no només que l'Estat apliqués la llei tal com la va aplicar, sinó que en tingui "bona consciència": "Tota legalitat hauria de tenir mala consciència perquè sap que cap llei serà mai prou legítima, prou bona, de manera que almenys ha d'escoltar els que estan fora de la llei vivent", adverteix.

Els psicòlegs asseguren que aquesta bona consciència de l'Estat, aquesta legitimació de la violència, ha perjudicat les persones que van patir les agressions policials. Albert Vidal i Dolors Marín formen part de la sectorial de psicòlegs de l'ANC, que recorda que "les víctimes d'una agressió necessitem ser escoltades i compreses, se'ls ha de donar un espai que els ajudi a elaborar correctament l'experiència traumàtica viscuda". Però la negació de la violència que va fer l'Estat ho va dificultar perquè "va arribar a culpabilitzar les víctimes per haver portat els nens i la gent gran als centres de

votació o simplement per haver organitzat un acte il·legal".

Els professionals de l'ANC asseguren que les setmanes posteriors a l'1 d'octubre a les consultes privades van "observar les conseqüències de la repressió policial" en forma d'augment de l'ansietat, l'estress, les pors i les inseguretats. "No se n'ha fet un seguiment coordinat que ens permeti tenir una idea de l'abast del dany psicològic ocasionat." Per evitar que torni a haver-hi aquesta desprotecció, estan treballant en uns protocols que permetin activar els psicòlegs d'emergències en esdeveniments similars als de l'1 d'octubre.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Què ha significat el referèndum de l'1-0 per als catalans

Mig centenar de personatges significats de diversos sectors de la societat catalana valoren la celebració del referèndum de l'1-0 d'ara fa un any tant des del punt de vista personal com des del que ha representat per al país.

Juan-José López Burniol

NOTARI

“Un fracàs col·lectiu”

Un referèndum il·legal, emmarcat en una estèril via unilateral, que portà a una independència de vuit segons. Una repressió violenta, absurda, mal executada, desproporcionada i escandalosa, que danyà de manera greu la imatge internacional d'Espanya. Tot plegat, un error, un fracàs col·lectiu de proporcions colossals, un pas més en la cronificació del problema català, que lentament derivarà cap a una consolidació de la fractura social, una lenta erosió econòmica i una pèrdua d'oportunitats de futur.

Marina Llansana

VICEPRESIDENTA D'ÒMNIUM

“Un dia que durarà anys”

Existim al món. El més important que ens va deixar: la repercussió internacional que va fer córrer els telèfons de les cancelleries europees. I la gran gesta de la gent: vam demostrar-nos el gran poder que tenim com a poble, i qui ho vulgui rememorar té el llibre de fotografies *Dies que duraran anys*, de Jordi Borràs. Però no el podem convertir en una data nostàlgica. A més de dir “Vam votar”, cal que diguem que hi tornàrem. Només si convertim les efemèrides d'aquesta tardor en un cicle de reivindicació haurà valgut la pena.

Josep Maria Solé Sabaté

HISTORIADOR

“Tots vivíem el mateix ideal comú”

Vaig sentir un orgull que m'esclatava interiorment pel coratge de les dones i homes, gent gran i jove del meu país, per un coratge i valentia admirables davant les forces policials enviades des del pensament unitarista espanyol, violent, excloent i enemic del dret democràtic dels pobles. A nivell col·lectiu sentia que tots érem un, un sol poble, que vivíem el mateix somni i ideal comú, de voler decidir el nostre futur des de la il·lusió i l'esperança de construir una societat lliure, més justa socialment i econòmicament.

Miquel de Palol

ESCRITOR

“Vam tornar al món de possibilitats dels 70”

El significat dels esdeveniments notables té una dimensió subjectiva a cop calent, essent vulgarment admes que l'objectiva només la proporciona la Història, i encara això seria discutible. Els fets de l'1-0 em van tornar al món de possibilitats i jocs socials una mica escacs i una mica pòquer dels setanta. També des de la subjectivitat, diria que per a la ciutadania va ser la primera gran mostra de la pròpia capacitat per decidir el destí del país. Que allò que la majoria pot fer possible no ho malmetin els que ho han de gestionar.

Dani Giménez

PRESIDENT DE L'AV PUBILLA CASES

“Va demostrar que la gent vol votar”

Em va semblar una experiència molt bona però preocupant perquè es van tancar col·legis de l'Hospitalet on s'havia de votar i les urnes i paperetes estaven amagades. Havíem de votar a l'institut Mercè Rodoreda però el director va tancar les portes i va canviar la clau de l'alarma i ho vam haver de canviar al CAP de Collblanc-Torrassa. Va ser una intriga fins a l'últim moment, però ho vaig viure amb moltes ganes i il·lusió. Per al país va ser una demostració molt important del que vol molta gent: poder votar surti el que surti.

Josep Torrens

CRISTIANS PER LA INDEPENDÈNCIA

“Dignitat, resistència, dolor i ràbia”

Dignitat, resistència, dolor i ràbia pels empresonats, però també agraïment immens per tanta generositat i coratge. Neguit interior per la incapacitat de perdonar tanta maldat. Un Estat humiliat i impotent per frenar el referèndum de l'1-0 busca desesperadament provocar una revolta social que justifiqui la intervenció del país i les institucions. Enfront, una resistència cívica i pacífica que no saben com combatre. El 20-S va contribuir a apoderar-nos per defensar les urnes el primer d'octubre.

Isabel-Clara Simó

ESCRITORA

“És que no saben què és la democràcia?”

Rajoy va dir que no hi hauria referèndum a Catalunya. Però hi va haver referèndum. Aquest fracàs és el que el va enreventar tant per ordenar una repressió forassenyada que ha condemnat tot el món. El vam fer, sí. I tenim presos polítics i exiliats, i ens va caure un ominós 155 que consistia en una intervenció econòmica fora de mida. El més curiós és que afirmen que volem fracturar Catalunya. És que no saben què és la democràcia? Parers diferents i dret a defensar-los. “¡España una, grande y libre!”: Franco no ha mort.

D. Sam Abrams

CRÍTIC I TRADUCTOR

“Ha estat una passa de gegant en la història”

En primera instància, per a mi, com a ciutadà dels Estats Units, va ser comprovar, un cop més, que la democràcia és encara una força revolucionària que s'acaba imposant a tot, superant les adversitats més dures. També va significar per a mi la constatació en viu de la baixa qualitat democràtica d'Espanya des de la Transició, que encara pot decaure més. Crec que per a Catalunya va significar una passa de gegant en la seva història en passar de ser objecte polític a exercir plenament de subjecte polític.

Jordi Creus

EDITOR

“Un abans i un després de la lluita col·lectiva”

A títol personal va representar una experiència inoblidable. Passar la nit dins del col·legi amb moltes persones que no coneixia i que ara em sembla conèixer de tota la vida. Sortir a les 5 del matí al pati i veure el carrer ple de gent amb ganes de democràcia. La defensa dels col·legis i de les urnes contra les porres i la intolerància. L'1 d'octubre és un abans i un després de la nostra lluita col·lectiva per la llibertat, la llavor de la victòria futura. I en el pensament, les persones preses o a l'exili per haver-ho fet possible.

Joan Carles Calbet

PRESIDENT DE RETAIL.CAT

“El que es va veure serà difícil d'oblidar”

Per tot el que va passar, i les conseqüències que va tenir, va ser un dia que, sense cap dubte, sortirà als llibres d'història dels nostres nets. És una data que serà recordada com un dels moments clau del procés, tant per la coordinació de la gent als col·legis electorals de tot el país com per l'actuació inesperada de la policia i la Guàrdia Civil. Les imatges que es van veure són difícils d'oblidar, i no s'haguessin produït si des del primer moment s'hagués afrontat el tema com el que és, un problema polític.

Xavier Rius Sant

PERIODISTA

“Van obrir una ferida que costarà tancar”

Era a l'escola Ramon Llull de Barcelona i em va impactar veure centenars de persones fent resistència pacífica enfront de la brutalitat policial. Una brutalitat que superava molt la que recordava dels *grisos*. Jo, que durant els anys vuitanta i noranta vaig publicar articles molt durs contra ETA cada cop que matava un policia, vaig tenir un xoc emocional, i em preguntava si des de Madrid estaven interessats que sorgís a Catalunya una violència similar. A nivell de país, crec que van provocar una ferida que costarà tancar.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Maite Arqué

EXALCALDESSA DE BADALONA

“Sabem que la raó està amb nosaltres”

D'entrada va ser un cop molt dur quan van començar les agressions, no m'esperava la contundència policial. Després em va entusiasmar la força i la valentia de la gent que va anar a votar, grans i joves. Va ser un dia dolorós i també d'entusiasme col·lectiu. Per al país, l'1-O va donar forces per continuar endavant tot i la repressió i la por que es va voler generar. La gent va reaccionar, l'1-O ens ha donat credibilitat per tirar endavant. Sabem que la raó està amb nosaltres.

Lluís Marco

ACTOR

“L'1-O va servir per obrir-nos els ulls”

Vaig sentir l'alegria de poder votar i la tristesa que mai més voldria saber res de l'Estat espanyol. Mai hauria pogut imaginar la crueltat de l'Estat espanyol covada durant quaranta anys. L'1-O va servir per obrir-nos els ulls i fer-nos adonar que serà impossible fer un país a través d'Espanya. Per això estaré donant suport a tothom que vulgui que Catalunya esdevingui una república. Cada cop que ens reclamen, el poble hi som, i ara cal que els polítics ens segueixin.

Salva Maldonado

ENTRENADOR DE BÀSQUET (GRAN CANÀRIA)

“Ens hem compromès, triguem el que triguem”

Va ser com una competició en què una part deia que no es faria. I ho vam fer. Vaig agafar un vol des d'Holanda i, entre partit i partit, vaig votar emocionat i orgullós de conquerir el que volíem, votar. Després vaig haver d'anar a Madrid, terreny hostil, sobretot aquell dia. La gent es va entregar per una idea, un punt de partida que ens portarà cap on volem i això ens ha fet més forts com a país. Els que vam votar ens hem compromès a continuar lluitant, triguem el que triguem.

Francina Alsina

PRESIDENTA TAULA DEL TERCER SECTOR SOCIAL

“Incapacitat de resoldre un conflicte polític”

La incapacitat de resoldre un conflicte polític amb política. Incapacitat transformada en repressió contra la ciutadania i les institucions públiques; en judicialització de la vida política; en exiliats i presos polítics; en un 155 que va impactar injustament en les persones més vulnerables i en les entitats socials que els ofereixen suport; i en una no normalitat democràtica que ens impedeix avançar cap a una Catalunya social, més igualitària, en la qual els drets socials siguin reals.

Eudald Carbonell

ARQUEÒLEG I CODIRECTOR D'ATAPUERCA

“La manca de democràcia a l'Estat”

La prova de la manca de democràcia a l'Estat espanyol va ser incommensurable, utilitzant la repressió contra un poble que volia votar. Una transició mal feta, sense ruptura democràtica, i Corts Constituents ens varen portar al règim reformista del 78. El franquisme sociològic contingut va manipular la població per anar contra una gran part del poble català. La secessió va quedar servida. Només la república i la independència poden assegurar el futur de tots els catalans.

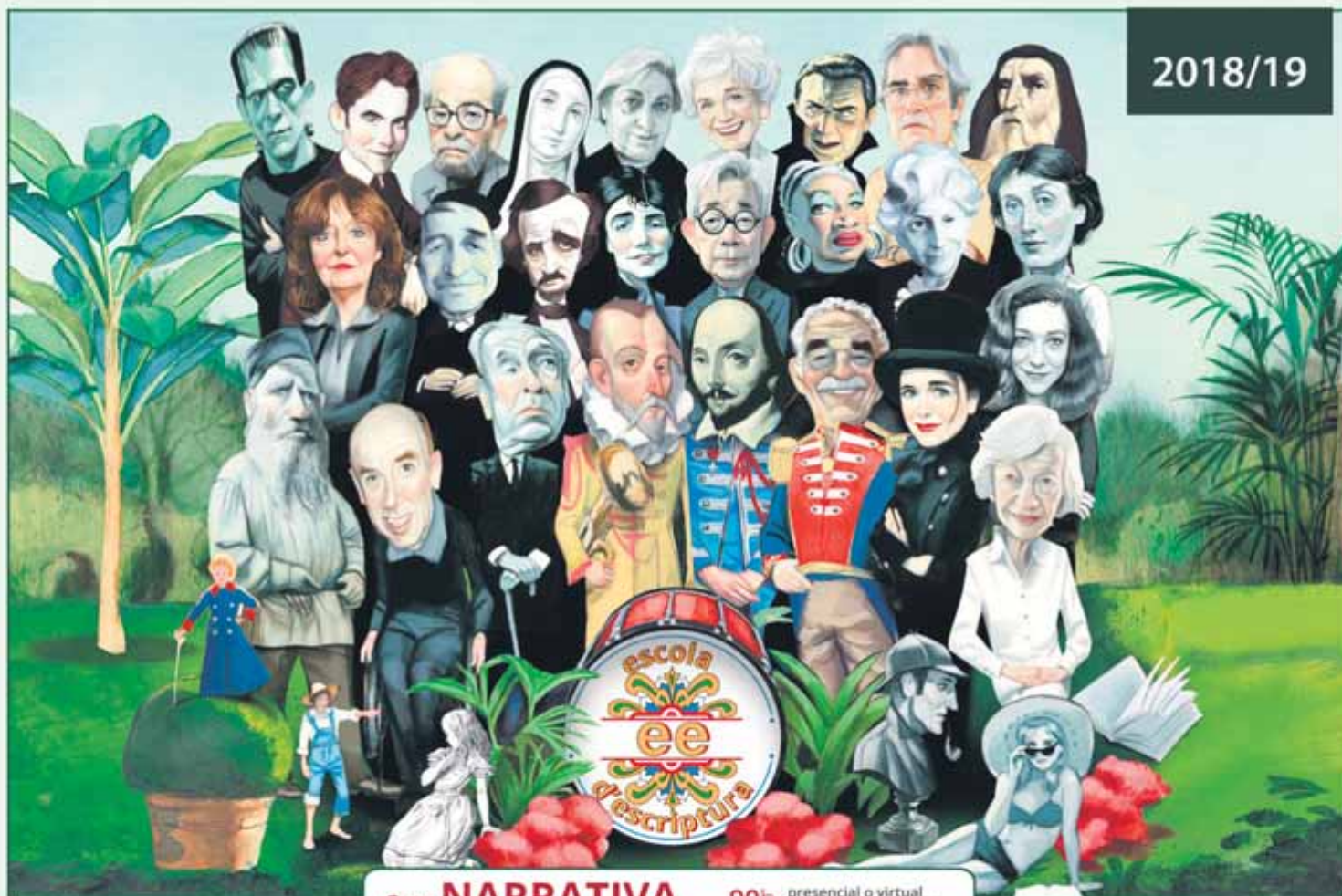
Manel Esteller

DIRECTOR PROGRAMA EPIGENÈTICA A L'IDIBELL

“Va ser l'expressió de dignitat d'un poble”

Va ser l'expressió de dignitat d'un poble que creu fermament en el vot de tots per decidir el seu futur. La demostració que Catalunya és una ferma defensora dels drets individuals i col·lectius manifestats de manera democràtica. També va ser la constatació que va ser un error no jutjar els crims del franquisme, com sí que van fer altres països prèviament sotmesos a dictadures, i permetre la seva persistència ideològica en moltes estructures de l'Estat. Europa en va prendre nota.

ee
escola d'escriptura
ateneu barcelonès

Canuda 6, Barcelona · 93 317 49 08 ·
secretaria@campusdescriptura.com

Curs **NARRATIVA** 90h presencial o virtual en català o en castellà

- Aprenderàs les principals tècniques narratives: construcció de personatges, tipus de narradors, creació d'escenes, classes de trames, conflicte narratiu, desencadenant i punts de gir, creació d'expectatives, temps i ritme del relat, descripcions, diàlegs, estils directes i indirectes...
- Trobaràs el teu propi estil literari i començaràs a desenvolupar un projecte de novel·la, de llibre de contes o de llibre de no-ficció.

narrativa.campusdescriptura.com

...i més de 100 cursos.
Inici de les classes: octubre 2018

5-10%
descompte

Informa't dels descomptes i de les possibilitats de finançament trucant a la secretaria de l'Escola.

www.campusdescriptura.com

© Fernando Vicente

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Xavier Ferrer**

DOCTOR PER LA UB, ECONOMISTA I POLITÒLEG

“Impacte i transcendència”

Compromís, perplexitat i transcendència. Es va complir el compromís del govern de posar les urnes, fet que va descol·locar l'Estat. La gent votava en llibertat, i de sobte perplexitat per l'actuació desmesurada de la policia impedit votant, fet que va donar la volta al món i que ha afectat greument la credibilitat de l'Estat. I transcendència perquè l'1 d'octubre ja forma part de l'imaginari col·lectiu dels catalans i el que representa de compromís ciutadà serà present en els moments de decidir el futur polític de Catalunya.

Joan Vázquez

SECRETARI GENERAL D'IPCENA

“Cal assumir errors i sumar massa social”

L'1-O va ser una actuació valenta davant un Estat autoritari que va usar la repressió pel fet d'anar a votar. Ara, l'estratègia hauria de ser sumar massa social a favor de la independència, almenys un 60%, perquè no podem trencar el país i la decisió no pot ser qüestionada. Falten més anys, però tenint en compte l'actitud del PSC i el PP, no tardarem tant. Cal assumir errors i redirigir l'estratègia sumant tots els àmbits possibles. I com a ecologistes trobem inacceptable que el nou govern no tingui conselleria de Medi Ambient.

Joan Caball

COORDINADOR NACIONAL D'UNIÓ DE PAGESOS

“Encara no he vist el model de república”

El poble es va autoorganitzar per fer efectiva una inquietud de la majoria, exercir el dret a decidir. Un any després, encara no he vist el full de ruta ni el model de república. Si es vol engrescar gent, has de dir què faràs, també en el que afecta els diferents sectors. Hem de sumar gent i, per fer-ho, obrir-nos al país. Com més es vulgui anar al màxim, menys gent quedarà. Cal escoltar i parlar-ho entre tots. La dreta intenta fer valdre el seu projecte i és legítim, però la sensació és que si no es porta a terme trenquen les cartes.

Josep Àlvarez

AUDITOR I ECONOMISTA

“El comportament del poble va ser exemplar”

Em va causar sorpresa el comportament del poble català. Va ser exemplar. Tot i les agressions rebudes, els catalans s'han convençut que la no-violència és la millor tàctica per assolir la independència. També em va sorprendre com es van difondre a Europa els fets, amb imatges molt eloqüents que l'Estat espanyol no va poder amagar. La decepció més gran ha estat la poca imparcialitat que ha demostrat la justícia respecte a aquests fets. En comptes de ser objectiva, ha anat sempre al darrere dels dissenys polítics del PP.

Maite Oliva

DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ CLERCH I NICOLAU

“Va treure el millor d'uns i el pitjor d'altres”

L'1 d'octubre va canviar-ho tot, al meu entendre. Va treure el millor dels uns i el pitjor dels altres. El valor de la gent, mare meva, em fa sentir una admiració tan gran que no la sé ni explicar. Hi ha qui diu que l'1 d'octubre va dividir el poble, doncs jo mai m'he sentit tan unida al meu poble i als meus veïns com des d'aleshores. Milions de persones mai podrem oblidar ni perdonar la violència amb què se'ns va castigar i que, encara avui, es continua justificant i exercint tant en l'àmbit polític com en el judicial.

Enric Herce

XEF DEL COL·LECTIU CUINA DE L'EMPORDANET

“Un fet històric pel qual van lluitar generacions”

A títol personal, l'1-O va suposar veure materialitzada una il·lusió en què creia, però que preveia molt més llunyana en el temps, i l'emoció de saber que vivia, amb la meua família, un fet històric pel qual molts havien lluitat i patit durant generacions. Però també el convenciment que la independència de Catalunya era possible i podia estar molt més a prop del que tots podíem haver imaginat i que la violència salvatge i plena d'odi de l'Estat espanyol se li giraria en contra, deixant-lo en evidència davant tot el món.

Jordi Serrano

RECTOR DE LA IUPEC

“La mobilització més gran des del 1939”

L'1-O significa la més gran mobilització republicana des del 1939. Hem trigat 78 anys, el temps que s'ha necessitat per tal que les generacions que s'han socialitzat en democràcia superin les esporuguides del franquisme i la postguerra. Significa també la fi de la por en un país on el 80% dels ciutadans es declaren republicans. Una gran esperança que caldrà gestionar amb intel·ligència. És una gran alegria veure com l'ideal republicà reneix espectacularment a Catalunya. Vaig recordar temps de clandestinitat i és un punt de trobada simbòlica entre diverses generacions.

Anna Rosa Cisquella

FUNDADORA DE DAGOLL DAGOM

“No sé com es resoldran les conseqüències”

Vaig viure la diada com la majoria de la gent: pensant que les urnes i la democràcia s'havien d'exercir. Ja hi era quan esperàvem al meu col·legi electoral, el Fort Pienc, unes urnes que no sabíem si arribarien o no. Quan els ordinadors no anaven la gent oferia els de casa seva. Va ser un acte col·lectiu impressionant. Les conseqüències han estat dramàtiques, s'ha obert un parèntesi històric que no sé com es resoldrà. Hi ha moltes coses que es van fer bé i moltes malament. Mentre hi hagi presoners i exiliats no es pot tancar.

Joan Maria Minguet

HISTORIADOR I CRÍTIC D'ART

“Tot és possible si ho vols fer”

L'1-O es va produir un acte revolucionari. Una part important de la societat va mobilitzar-se per reclamar un fet democràtic: votar sense la mediació dels partits. Que va ser un acte revolucionari ho demostra l'agressivitat repressora de l'Estat. Hi van participar gent de dretes, equidistants, hiperventilats, poetes i també, és clar, gent radicalment d'esquerres. Tots ells, demòcrates. Un referent revolucionari per a les generacions futures: tot és possible si ho vols fer. Mai no oblidaré els fonaments que vam esbotzar.

Toni Mondragón

EMPRESARI

“Ho vaig viure com una revolta democràtica”

L'1-O va representar un reforçament de l'autoestima de la gent, ja que amb fets com aquest veiem que som un poble que pot anar sol. Però és un camí més llarg del que imaginàvem en un principi i caldrà més temps. Vaig viure la jornada com una revolució democràtica davant de l'Estat, com una revolta de la gent autoorganitzada al carrer. Al meu col·legi no va venir la policia però sí a l'institut Can Vilumara [a l'Hospitalet], i vaig patir perquè et sents responsable de la gent que va anar a votar.

Sònia Fuertes

PRES. ENTITATS CATALANES D'ACCIÓ SOCIAL

“Molt greu en termes de drets i llibertats”

Les polítiques socials han de ser prioritàries sempre perquè ens hi juguem la cohesió social i des d'aquest punt de vista la preocupació de les entitats socials ha crescut el darrer any. L'1-O va ser molt greu en termes de drets i llibertats i els esdeveniments posteriors han afectat qüestions tan rellevants com el desplegament de la RGC o el compliment de les mesures contra la pobresa aprovades pel Parlament el 2016. El pla era deficitari, però almenys hi havia un espai on treballar-lo que, a hores d'ara, encara esperem que es reactivi.

Salvador Cot

PERIODISTA

“Ningú no ataca la gent gran”

A 2/4 de 9 agafé un taxi cap a la tertúlia de TV3. Vaig aturar el vehicle al cap de 50 metres. Una columna d'homes de negre arribava a l'institut Jaume Balmes de Barcelona. No van parlar. Van aixecar les porres i van pegar a tothom fins a fer-se un passadís. Van arrencar les urnes de les mans de la gent i se les van emportar de la mateixa manera que els seus avantpassats van saquejar mig món. Soc periodista i he vist moltes càrregues, aquí, a Euskadi o a França. Però res com això. Ningú no ataca la gent gran. No ho oblidarem mai.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Javier Pacheco

SECRETARI GENERAL DE CCOO DE CATALUNYA

“Va ser un dia de vulneració dels drets”

Va ser el dia que hi ha haver víctimes de la violència policial, un dia de vulneració de drets fonamentals. El dia que vam témer quedar-nos sense canals democràtics. Per això CCOO va fer una crida a la mobilització del dia 2 i el 3, amb l'aturada de país, que interpel·lava totes les persones demòcrates, no només independentistes. I va fer una crida a la solució política, amb una iniciativa de pont entre els partits de dins i fora de Catalunya que cap partit amb representació h'he rebutjat. Seguim proposant obrir negociacions per generar les condicions que facin possible el dret a decidir.

Marcel Mauri

VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

“El naixement d'una consciència col·lectiva”

El primer d'octubre és l'acte de desobediència pacífica, d'apoderament popular i autodeterminació més potent d'Europa en dècades. Va ser el dia en què vam veure que l'Estat està disposat a tot, fins i tot a reprimir la seva pròpia ciutadania, per mantenir el seu règim vell i caduc. Però també va significar el naixement d'una consciència col·lectiva basada en els valors republicans de la fraternitat i la llibertat. L'1 d'octubre ens deixa a tots una lliçó magnífica: junts som imparables.

Enric Pladevall

ARTISTA

“La brutalitat contra un poble indefens”

L'1 d'octubre del 2017 és l'acció política més important que ha realitzat el poble català, des del final de la Guerra Civil, en defensa de la seva llibertat i plena sobirania. Per primera vegada, més de dos milions de catalans es van aixecar per desobeir l'Estat exercint un dret democràtic inapel·lable, les urnes. La seva resposta va ser... “¡A por ellos!”, la violència més brutal imaginable contra un poble indefens i pacífic. Mai ho oblidarem! Aquell dia vam votar per la República, i el 21-D ho va corroborar.

Carles Sastre

SECRETARI GENERAL DE LA INTERSINDICAL-CSC

“És un punt d'inflexió en la nostra història”

L'1 d'octubre és un punt d'inflexió en la història de Catalunya. Demuestra la capacitat de poder fer grans coses quan ens hi posem, malgrat tenir un estat en contra. L'organització i mobilització, a tots els nivells, és una eina molt potent. És una gran lliçó, però també conté un mandat democràtic que cal no oblidar, el de construir la República. Crec que es va deixar escapar una oportunitat i fins que no siguem capaços d'analitzar i digerir el que va passar la tardor del 2017 no podrem formular estratègies que ens permetin avançar.

Rosa Clota

ASSOCIACIÓ DE PUNTAIRES DE LLORET DE MAR

“Tinc ganes de morir essent independent”

L'1 d'octubre va començar divendres, quan vam anar a preparar el sistema per protegir el col·legi electoral [l'escola Esteve Carles]. Dissabte i durant tot el diumenge hi havia molta gent. Tot i que van venir els Mossos, vam poder votar. Un any després, penso que hem de seguir mobilitzant-nos i reclamar la llibertat dels presos. Estic contenta que hi hagi gent a fora perquè poden fer més coses que els empresonats. Hem d'aguantar una mica, però crec que ho aconseguirem. Tinc 74 anys i ganes de morir essent independent.

Camil Ros

SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA

“Va ser l'anunciat xoc de trens del conflicte”

De l'1-O la primera imatge que et ve al cap és la desproporció de les càrregues policials. L'1-O ha suposat l'anunciat xoc de trens del conflicte polític, entre les legalitats i les legitimitats. Les conseqüències són evidents: 155, presó, tensió de blocs... Tot i les dificultats, cal perseverar per trobar una sortida política, democràtica, dialogada i no judicialitzada. Entre el 155 i la unilateralitat hi ha molt camí per a la negociació. Cal crear consensos més enllà del 3-O o dels resultats del 21-D. La solució ha de passar per votar.

Tian Riba

PERIODISTA

“La primavera catalana”

La primavera catalana. L'acte de sobirania més bonic que ha protagonitzat la societat. Ciutadans de totes les edats i condicions defensant urnes que havien aparegut del no-res com en la màgia de la nit de Reis a partir de la complicitat. La defensa més bèstia del dret a decidir d'una nació amb ciutadans defensant urnes de la violència policial d'un Estat amb massa deures democràtics. El menor comú denominador del catalanisme. La internacionalització definitiva del cas.

Maria Recuero

SECRETÀRIA GENERAL DE LA USOC CATALUNYA

“Una mobilització que va resistir la repressió”

L'1 d'octubre va ser una jornada de mobilització ciutadana que va resistir una important i injustificada repressió per part de la policia espanyola. Les mateixes dificultats de la realització, tot i la participació cívica de la ciutadania que hi va haver, van afectar les garanties per donar-li un caràcter oficial, però va ser una important reivindicació per decidir el futur de Catalunya que cal tenir en compte per resoldre el conflicte d'una manera democràtica.

Joan Miquel Oliver

MÚSIC

“Va ser un sentiment frustrant d'injustícia”

El dia de l'1-O era a Barcelona i el vaig viure amb por, ràbia i incomprensió. Tenia un sentiment frustrant d'injustícia, amb la impotència de veure la crueltat personificada davant meu. Va ser horrorós. I ara ho veig pitjor, ja que no és que l'Estat espanyol no hagi demanat disculpes o explicacions, sinó que ha dit que no va passar. Han retrocedit, de manera que ni hem avançat ni ens hem quedat igual. Simplement hem anat cap enrere.

LES CORTS
CORTS bar restaurant

C/ les Corts, 19 (poligon) - Cabrera de Mar
Tel. 647 488 095

Tenim pa sense gluten **arttpa**

Menú diari casolà 10 €
Esmorzar de forquilla
Menjars per emportar-se

Dissabte especialitat: Arròs caldós amb llamàntol

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Manuel Milián Mestre

PERIODISTA I CONSULTOR D'EMPRESES

“El seny no aconsella fer així les coses”

Desafiar l'Estat totpoderós i la Constitució suposava desplaçar-se fora de la legalitat, un repte desproporcionat. La inutilitat política de Rajoy va acceptar el risc d'una aventura repte, tal vegada perquè sabia ja la inacceptació internacional d'aquest fet testimonial i il·legal. Altra cosa és el comportament inqualificable de les forces de seguretat de l'Estat. En el terreny personal, una ingent tristesa. El seny no aconsella fer així les coses. Falta maduresa a la classe política, i l'idealisme ha de mesurar sempre la realitat.

Elisenda Paluzie

PRESIDENTA DE L'ANC

“Va ser una victòria moral i electoral”

Representa un abans i un després en la lluita per la independència. Una majoria va mostrar la seva determinació, coratge, capacitat de resistència no violenta per exercir el dret d'autodeterminació, defensant les urnes com a mitjà per decidir el futur polític de Catalunya. L'Estat va mostrar la seva cara més fosca, exercint la violència policial per intentar impedir el referèndum. No ho va aconseguir. L'1 d'octubre va ser una victòria moral i electoral, que encara no s'ha concretat però que acabarà fent-ho.

Guillem López Casesnoves

CATEDRÀTIC D'ECONOMIA DE LA UPF

“El poder de ser invencibles”

L'1-O vaig fer el que havia de fer. Votar. Veure els carrers plens de gent caminant cap als seus col·legis, de matinada, va ser emocionant. A mesura que ens arribaven les imatges de la brutalitat va anar creixent la indignació i també la determinació. Aquell dia vaig veure clar que res ens aturaria. I avui, malgrat les dificultats i anades i vingudes, encara ho tinc més clar. Res aturarà un poble digne que vol fer respectar els seus drets més fonamentals. Vam enterrar les sigles i la por i ens vam atorgar el poder de ser invencibles.

Montserrat Nebrera

PROFESSORA DE DRET CONSTITUCIONAL (UIC)

“Culminà la divisió de persones que estimo”

Personalment, la pena. Culminà la divisió de persones que estimo, entre qui defensa que la policia executava mandats judicials en defensa de l'ordre constitucional enfront de la rebel·lió, i qui creia que es va extralimitar sobre gent reunida per votar el que s'havia decidit democràticament. A nivell col·lectiu ha esdevingut símbol d'aquestes visions enfrontades: de la resistència de l'independentisme en general (una àdhuc l'unilateralisme) i del naixement de la reacció a aquest moviment (Rei inclòs), abans inèdit.

Quim Salvi

RECTOR DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA

“Ens vam reafirmar com a poble”

El primer d'octubre del 2017 va ser llarg i intens, una batzegada emocional. Pors i alegries, indignació i esperança s'entrecruaven com una muntanya russa a mesura que anaven passant les hores. Vam sofrir violència. Vam sentir la resposta ciutadana. Ens vam reafirmar com a poble. Sabíem que s'estava fent història. Un dia en el qual s'obria un nou escenari, on ja res havia de seguir com fins aleshores. Un camí desconegut, que, malgrat les incerteses, vam començar a recórrer, per dignitat.

Joaquim Coello

ENGINYER

“Una jornada amb una dimensió èpica”

Mai vaig pensar que l'1-O significaria un canvi per a Catalunya ni per a la seva reivindicació com a nació. Vaig anar a votar perquè em va semblar necessari demostrar que volíem ser, que volíem reivindicar-nos i que si no ho feia, malgrat que no soc independentista, trairia el que em semblava una demanda justa i justificada. De bon de matí, veient la reivindicació i la defensa de les urnes i els llocs de votació, el grau de convenciment i de complicitat de la gent, vaig comprendre que la jornada tindria una dimensió èpica.

Jofre Llobart

PERIODISTA

“L'1-O sí que es mereix ser un dia històric”

L'1 d'octubre el vaig començar ben d'hora. De matinada, vaig portar un termos de cafè per als voluntaris del col·legi electoral on després aniria a votar. Vaig treballar tot el dia, però a l'hora de dinar em vaig escapar per exercir el dret a vot. En un procés ple de “dies històrics”, l'1 d'octubre sí que es mereix aquesta categoria. I qui li va donar aquest rang va ser la determinació dels dos milions de votants combinada amb la nefasta reacció de l'Estat espanyol, que va perdre una part important de catalans per una generació.

Jordi Sans

CAMPIÓ OLÍMPIC I MUNDIAL DE WATERPOLO

“Vam demostrar que no tenim límits”

Vàrem demostrar que quan un país vol parlar no el poden fer callar. Molts catalans, malgrat saber el que podia passar i de tots els entrebancs que sabien que ens estaven posant, no vàrem fallar i vam estar des de les 5 del matí fent cua protegint els centres electorals. Molts van utilitzar la violència per evitar que catalans pacífics amb una papereta a la mà poguessin votar, però una vegada més el poble català va demostrar que no tenim límits i que som gent de pau. Una lliçó de democràcia.

Ignasi Planas

PRESIDENT FEDERACIÓ CATALANA DE RUGBI

“És la notificació que hem decidit marxar”

El referèndum de l'1 d'octubre va ser la notificació formal que una majoria de catalans hem decidit marxar d'Espanya. La reacció tan agressiva desfermada des de l'Estat espanyol utilitzant a partir d'aquest moment la policia, els jutges, el monarca, l'article 155 de la Constitució, etcètera, acredita que han entès el missatge. Ara ens correspon entre tots fer efectiu el mandat emanat de l'1-O i ens caldrà habilitat, determinació i un fort compromís individual per aconseguir-ho.

Josep Maria Fonalleras

ESCRITOR

“Existeix, encara, aquell esperit?”

Va ser una demostració inaudita de com una col·lectivitat organitzada, tenaç i diversa, podia bastir un projecte de futur, a pesar de les també inaudites mostres de violència de l'Estat. Aquesta és la idea central. Com es modula aquesta empenta amb les formes d'una estructura política? No va comptar tant el resultat o la participació com la conjunció popular. Hi és, encara, com un exemple de noves formes de cohesió? Existeix, encara, aquell esperit? Té una traducció al vell llenguatge o cal trobar una altra mena de sintaxi?

Imma Tubella

CATEDRÀTICA DE COMUNICACIÓ

“Invencibles!”

Vaig fer el que havia de fer, exercir el meu dret de ciutadana lliure. Votar. Veure els carrers plens de gent caminant cap als seus col·legis, de matinada, va ser emocionant i les cares expressaven un sentiment de complicitat que no oblidaré mai. A mesura que ens arribaven les imatges de la brutalitat amb què es tractava la democràcia va anar creixent la indignació i també la determinació. Vaig veure clar que res ens aturaria. L'1-O vam enterrar les sigles i la por i ens vam atorgar el poder de ser invencibles.

Xavier Graset

PERIODISTA

“Ho capgira tot”

Connecta amb el 9 de novembre, s'empelta d'un canvi de mentalitat, d'una implicació ciutadana en política com poques vegades hem vist. Una connexió en la persistència i voluntat de ser, de seguir sent, voluntat de dir, de participar. Una jornada d'implicació col·lectiva, que depassa governs i partits, i en què la ciutadania, acostumada a prendre la iniciativa, tira assenyadament pel dret, malgrat saber que aquest fet podria tenir, com va ser, conseqüències irreparables, violència, ferits, presons i exilis. Ho capgira tot.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'1-0 DEL PRESIDENT QUIM TORRA

1-0: l'esperança de la victòria que vindrà

Devien ser les sis de la tarda. Amb la Carola, les filles i un parell de famílies més, esperàvem fora de l'Escola Oficial d'Idiomes que s'acabés l'horari laboral per entrar-hi. Era divendres. Un divendres especial, perquè menys de 48 hores després començaria una votació que canviaria la història de Catalunya: el referèndum d'autodeterminació.

fantils fins a experiències de viatges a llocs remotíssims. A mi em va tocar fer una conferència sobre el 1714. Un clàssic.

El dissabte el col·legi va estar sempre ple de gent. El dinar va ser compartit. El nostre món havia quedat reduït al petit món de la nostra escola. Com si fos el lloc més important de tot el planeta. Al vespre ens creuàvem mirades

havia arribat les urnes i les paperetes! Un moment màgic i inoblidable. Votaríem, passés el que passés.

Després es van constituir les meses. Em va tocar ser membre d'una d'elles. A les nou s'obria la votació. Plovia amb més força. Els ordinadors van deixar de funcionar. I començaven a arribar algunes notícies alarmants que la poli-

Anava massa atabalat provant de fer arrencar el sistema.

Cap a quarts de dotze la situació es va estabilitzar i la gent va poder començar a votar. Primer els més grans, després famílies senceres. Hi havia qui plorava, altres et donaven la mà, molts es feien fotos, conscients de la jornada històrica que vivien.

Vaig dinar a l'escola. Durant tot el dia, al voltant dels accessos una munió de veïns –joves i grans– feien de baluards per la possible vinguda de la policia. Algú va passar-me un mòbil amb unes imatges del que havia passat a l'escola Infant Jesús. No m'ho podia creure. Va ser l'única imatge que vaig veure fins a arribar a casa.

La tarda va ser d'una gran tensió. Els rumors es disparaven. Cap a les sis es va prendre la decisió d'acabar la votació, salvar els vots emesos fins aleshores i procedir al recompte. Recordo sortir a fora, a l'entrada, i com la gent va aplaudir en sentir el resultat final.

Havíem votat. Havíem guanyat.

Amb la Carola arribàvem a casa a quarts de deu de la nit.

I aleshores vaig poder veure les imatges. Vaig veure com s'havien esbotzat portes i finestres d'escoles i instituts, com s'havien robat urnes, com s'havia atonyinat ciutadans que votaven pacíficament. Vaig plorar. No m'ho podia creure. Com podia haver passat tot allò? Per què s'havia autoritzat que passés tot allò? Era possible tanta indecència? I els responsables d'aquella infàmia, com devien sentir-se?

Crec que molts catalans vam acabar plorant aquella nit. Però mentre ens empassàvem les llàgrimes, sentíem també com naixia en nosaltres una alegria estranya, desconeguda, l'alegria de la victòria, d'haver votat, d'haver vençut un Estat que havia gosat enviar policies contra el suprem exercici de llibertat d'un poble: exercir el seu dret a vot.

Per això el primer d'octubre és el moment fundacional de la República, és l'instant que el poble es determina, que perd la por, que es defensa col·lectivament i que guanya. El primer d'octubre és l'esperança de la victòria que vindrà.

En homenatge i dedicat a totes les veïnes i els veïns del barri del Farró de Barcelona, amics fraternals del primer d'octubre.

Quim Torra, l'1 d'octubre de l'any passat (quan la possibilitat d'arribar a ser president de la Generalitat ni li havia passat pel cap), fotografiat a la taula del col·legi electoral on va passar el dia

Tot el setembre havia estat un mes de vertigen. Les votacions al Parlament, les inspeccions a impremtes i naus industrials on la policia sospitava que s'imprimien o es guardaven les urnes, l'arribada massiva de policies de l'Estat al crit d'"A por ellos", els vaixells de Piolín al moll, el dia 20, amb l'escorcoll a la conselleria d'Economia i l'espontània concentració de milers de persones al seu davant, amb la imatge per sempre a la memòria del Jordi Cuixart i el Jordi Sánchez encarrilant pacíficament la legítima protesta. Les xarxes bullien, el país aguantava la respiració, hores abans s'havien presentat públicament les urnes... Què passaria el primer dia d'octubre?

A poc a poc, altres famílies del barri van anar arribant. Molts no ens coneixíem de res; des d'aleshores som amics per sempre. Vam organitzar un sopar i planificar les activitats lúdiques que s'organitzarien durant tot el dissabte a l'escola. Des de jocs in-

de complicitat els uns amb els altres. Cap de nosaltres no tenia cap dubte que l'endemà votaríem.

Aquella nit del dissabte, de casa es van quedar a dormir a l'escola els fills. Amb la Carola vam anar a descansar una mica. Calia ser-hi d'hora perquè arribaven rumors que deien que es volien

Vaig plorar. No m'ho podia creure. Com podia haver passat tot allò? Per què s'havia autoritzat?

clausurar els col·legis a primera hora.

No sé si vaig dormir una mica. A les cinc érem a l'escola. Ja hi havia força gent. Plovisquejava. Cap a les sis gairebé ja era plena. Falta-ven tres hores per començar a votar.

Es van fer llargues, aquelles hores. Semblava que no acabaven de passar mai. A les vuit, però, tot-hom va aplaudir i es va abraçar:

cia espanyola havia entrat a les escoles.

Jo anava molt atabalat intentant que el sistema informàtic funcionés. Herois oblidats d'una jornada de tants herois, informàtics que eren a les cues no van dubtar a posar-se a treballar per anar solucionant els atacs infor-

El primer d'octubre és el moment fundacional de la República, és l'instant que el poble es determina

màtics que es rebien des de l'Estat.

Fins a les onze la situació va ser desesperant. No hi havia manera d'estabilitzar el sistema informàtic; la gent gran es començava a cansar; a fora, la tensió per la possible arribada de la policia augmentava. La gent comentava i es passava imatges dels atonyinaments que anaven circulant per les xarxes. No en vaig veure cap.

Quim Torra

President de la Generalitat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Agents de la policia requisant urnes a l'alberg de Sant Anastasi de Lleida, davant la protesta d'alguns ciutadans que van anar a votar ■ SANTI IGLESIAS

1-0: mandat latent i contrast de models de democràcia

■ Quatre politòlegs analitzen el mandat sorgit del referèndum i coincideixen que va mostrar la força de l'independentisme i de la desobediència civil i pacífica davant la violència policial

Jordi Alemany
BARCELONA

Amb una tardor que comença a fer bullir de nou els carrers i ha reactivat l'activitat política al país arran de la commemoració del primer any del referèndum, quatre politòlegs analitzen quin és el mandat que va sortir d'aquella intensa jornada. Ara, amb presos polítics i exiliats arran d'una extensa ofensiva judicial, i un canvi de color polític al capdavant del govern espanyol per una moció de censura que ha deixat "en liquidació" els principals protagonistes del PP, encara s'està buscant el desllorigador.

Antoni Biarnés té clar que l'1-0 va significar "un punt d'inflexió" i que a partir de llavors les coses ni van ser igual "ni mai ho seran". Això sí, creu que va ser "una victòria del sobiranisme" pel que va tenir d'èxit logístic muntar una votació malgrat la violència estatal, per la mobilització ciutadana de més de dos milions de persones, però també per la internacionalització del conflicte i

Les frases

“Només queden les opcions del referèndum o de la independència unilateral, que no seran immediates”
Antoni Biarnés

“Va ser l'acte de desobediència civil pacífic i multitudinari més gran vist a Europa en les darreres dècades”
Jesús Gellida

“L'1-0 va generar un bon escenari per forçar alguna negociació, que muta amb l'aprovació de la DUI al Parlament”
Gemma Ubasart

“El que té més futur és associar les reivindicacions de la nació catalana a un major aprofundiment de la democràcia”
Joaquim Colominas

la pèrdua de legitimitat de l'Estat. Jesús Gellida encara és més contundent en afirmar que va ser l'acte de "desobediència civil pacífic i multitudinari més gran d'Europa de les darreres dècades" i un acte d'autoorganització i apoderament del poble de Catalunya de gran magnitud. Per al professor de ciència política de la UB Joaquim Colominas, l'1-0, "per la significança i per la violència de les imatges, marcarà la vida de tres generacions i la col·lectiva de tot un poble".

Que va ser un desafiament a ulls del món demostrant la força de l'independentisme també ho comparteix Gemma Ubasart, perquè va ser una jornada que "combina capa-

cit d'autoorganització i de desobediència pacífica" malgrat la prohibició dels tribunals i l'"acció de la intel·ligència estatal", que no van evitar ni urnes ni paperetes, ni va tancar la majoria dels col·legis. Malgrat això, Ubasart hi posa algun però, ja que considera que les simpaties i la solidaritat que es van rebre internament i internacionalment i que permetien forçar alguna negociació "muta amb l'aprovació al Parlament d'una declaració unilateral d'independència el dia 27-O", que al seu parer va fer perdre suports a la causa independentista i, en general, per a la catalanista.

Sobre la internacionalització del conflicte, l'1-0 va significar un "contrast

molt fort: urnes i pacifisme contra violència de l'Estat", diu Colominas, fet que en l'àmbit internacional va suposar que "l'Estat va perdre la partida d'una manera molt contundent" i va significar "la victòria de la democràcia".

Pressions europees

Biarnés recorda que les pressions europees van evitar que durant l'1-0 "la repressió fos desbocada" i que ara s'ha confirmat amb la posterior ofensiva judicial quan "jutges dels diferents estats han parat els peus a la justícia espanyola". Adverteix que la UE com a institució no vol inestabilitat, però "no toleraran una repressió o fets que revoltin Catalunya i la converteixin en un

problema més gran". Per a Gellida el judici a presos i exiliats tindrà un gran seguiment internacional, malgrat que el govern espanyol va intentar d'entrada que fos ràpid i amb una sentència dura. Però amb les resolucions d'Alemanya, Bèlgica i Escòcia, que "no aguanten per enlloc el delictes de rebel·lió, i m'atreveiria a dir que ni el de sedició i malversació", ara ho intenten dilatar per buscar una nova estratègia, assegura. Mentrestant els polítics presos i a l'exili, en veure que s'hi poden passar molt temps, han canviat l'estratègia per "internacionalitzar-ho encara més dient que sempre han estat disposats a negociar un referèndum".

Colominas, per la seva banda, incideix en el fet que la confrontació tan forta de l'1-0 es va produir no només per "dues visions de models nacionals i estatals diferents, sinó per dos models de democràcia oposats" ja d'inici. Per al catalanisme polític, i de manera transversal, el pacte de la transició era entès "com un punt de partida per parlar de tot", mentre que per a l'Estat "la Constitució era un punt final, el màxim del que es podia arribar a parlar". Per això creu que aquesta interpretació tan restrictiva és entesa com "una gàbia per als catalans". Per a Colominas al catalanisme el fa "imparable" seguir associant les reivindicacions pròpies de la nació catalana a "un major aprofundiment de la democràcia".

El mandat

La "victòria" que es deriva de les urnes fa que sigui impensable que es perllongui indefinidament l'estatus polític actual de Catalunya i tampoc fa que no sigui plantejable una sortida dins el marc constitucional espanyol, considera Biarnés. Per tant, "només queden les opcions del referèndum o de la independència unilateral", cosa que no vol dir que siguin immediates, hi afegeix. Per a Gellida, tot i que va sortir un mandat majoritari per constituir Catalunya en estat independent, la manera de fer-ho i les condicions no van ser les més òptimes, no perquè no volguessin els organitzadors, sinó per l'Estat. Pensa que ni el govern català ni l'espanyol creien que s'arribaria tan lluny, i que poques setmanes després "hi va haver una finestra d'oportunitat" per haver intentat fer algun decret, a més de la DUI suspesa, que "va ser una reculada que gairebé ningú entenia". Des d'aleshores considera que "tot van ser pegats i ningú sabia cap on havia d'anar", i ara ens trobem en un moment de reconfiguració de les forces polítiques a Catalunya i Espanya i "una lluita pel relat". Pel politòleg la situació "s'ha de resoldre amb un referèndum pactat i acordat", difícil, diu, perquè el govern del PSOE penja d'un fil, però pensa que hi ha d'haver més accions de desobediència civil i pacífica. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Portades de diferents diaris internacionals l'endemà de l'1-O on apareix destacada la informació sobre el referèndum català ■ EPA

La repressió, a primera p

PROTAGONISTA • La violència policial de l'1-O va fer la volta al món i les portades de la premsa internacional li van dedicar amplis espais **FOTOS** • Les imatges d'agents colpejant votants als col·legis electorals van ser les més repetides de la jornada **DESTACATS** • El nombre de ferits i la brutalitat de les forces de seguretat van ser els temes més recurrents

Marta Membrives
BARCELONA

Les imatges de la violència policial de l'1-O van fer la volta al món el mateix dia. Des de primera hora del matí, les televisions d'arreu del món difonien vídeos amb les actuacions de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional a diferents col·legis electorals i les xarxes socials bullien amb fotos i comentaris. La premsa del dia següent no va ser menys. El dilluns 2 d'octubre, Catalunya tornava a ser notícia. Les imatges de l'1-O omplien les portades dels diaris de tots els racons del món. Fins i tot els rotatius amb línies editorials

850 ferits són els que el diari britànic 'The Times' anunciava a la seva portada l'endemà de l'1-O. La referència al nombre de persones ferides es repeteix en nombroses portades d'arreu del món, si bé la majoria de mitjans fan servir la paraula "centenars" sense concretar el nombre exacte, que va anar variant a mesura que anava avançant la jornada electoral

menys proclius a la celebració del referèndum dedicaven amplis espais a l'actuació policial a les portes dels col·legis electorals. A la premsa internacional hi va haver unanimitat a destacar les càrregues i la violència. Algunes imatges distribuïdes per agències internacionals van fer més fortuna que altres i apareixien a l'espai central de moltes portades d'Europa i d'altres països del món, algunes repetides en diversos mitjans, però destacant la brutalitat policial en la majoria dels casos. Les reaccions de condemna pels fets eren generalitzades i molts rotatius es preguntaven quan hi hauria una reacció oficial de la Unió Europea.

Si alguna cosa destaca repassant les portades de l'endemà és l'abisme entre la interpretació general feta fora de l'Estat espanyol i la d'alguna premsa espanyola. Els mitjans més compromesos amb la

Expressions com ara "jornada negra", "força brutal", "vergonya d'Espanya", apareixen a les portades

causa catalana no dubten a afegir qualificatius a la jornada. L'escolès *The National* parla del "Dia de la vergonya d'Espanya" i el diari flamenc *De Morgen* fa un titular en

termes esportius i ho resumeix amb un "Espanya versus Catalunya: 0-1". A l'altra banda de l'Atlàntic, *Le Journal de Montréal* parla de "Jornada negra". D'altra banda, a la premsa espanyola sovintegen paraules com ara "desafiament", "torcebraç", "rebel·lió", "fractura", "crisi", "tensió", "referèndum fracassat", "xoc de trens" o "pseudo-referèndum", en uns titulars que contrasten també amb mitjans internacionals que no s'havien mostrat obertament alineats amb la celebració del referèndum ni especialment comprensius amb el procés català però que es limiten a informar sobre el desenvolupament de la jornada i obren la portada

plana

La policia, a la majoria de les imatges

Les imatges més repetides a les portades de la premsa internacional mostren policies amb el gest de carregar contra els votants concentrats davant dels col·legis electorals, arrossegant gent per terra, o bé persones ferides amb imatges tan evidents com la d'una dona amb la cara ensangonada que fa servir el diari italià 'Il Tirreno' sota un titular bengràfic: "Catalunya, sang als vots".

parlant dels ferits per les càrregues policials i destacant les crítiques de Catalunya cap al govern espanyol. En la mateixa línia, *The Times* hi afegeix també l'ús de pilotes de goma que fa la policia, i el portuguès *Público* assegura a la part baixa de la portada que "Madrid perd el primer round".

Més enllà d'Europa

L'ampli abast de la notícia és indubtable i arriba també a les primeres planes de diaris d'Israel, com ara el *Haaretz*. L'*O Globo* brasiler assegura que "Catalunya desafia Madrid"; *El Comercio* de Perú també obre la portada amb la mateixa notícia; el *Washington Post* l'encapçala amb el titular "A Catalunya, un sí caòtic", i al japonès *Asahi Shimbun* l'única foto de la primera plana és una de l'1-O. ■

SOLER JOVÉ, SL (SOCIEDAD ABSORBENTE) CIVINO, SL (SOCIEDAD ABSORBIDA)

Anuncio de fusión por absorción

De conformidad con el artículo 43 de la ley 3/2009 (en lo sucesivo "LME") se hace público que los socios de las sociedades Soler Jové, Sociedad Limitada (sociedad absorbente) y Civino, Sociedad Limitada (Sociedad Absorbida), en Junta General Extraordinaria y Universal, han adoptado en ambas sociedades con fecha 2 de mayo de 2018 y por unanimidad, la decisión de aprobar la fusión por absorción de Civino, Sociedad Limitada por parte de Soler Jové, Sociedad Limitada, con disolución sin liquidación de la sociedad absorbida y adquisición por sucesión universal de su patrimonio por la sociedad absorbente. El acuerdo de fusión ha sido adoptado conforme al proyecto común de fusión redactado por los administradores de ambas sociedades con fecha 29 de marzo de 2018 y la fusión se realiza de conformidad con lo previsto en el artículo 49 por remisión al artículo 52 de la LME, al tratarse de fusión por absorción de sociedades íntegramente participadas de forma indirecta por los mismos socios y misma proporción en el capital social de ambas entidades. En consecuencia no resulta necesaria para esta fusión (i) la inclusión en el Proyecto de Fusión de las menciones 2, 6, 9 y 10 del artículo 31 de la LME, (ii) los informes de Administradores y expertos sobre el Proyecto de Fusión, (iii) la aprobación de la fusión por la Junta General de la sociedad absorbida. Habiéndose adoptado los acuerdos de fusión en ambas sociedades por decisión de sus mismos socios, participantes en igual proporción en ambas sociedades, en Junta General Extraordinaria y Universal, y por unanimidad en cada una de las sociedades participantes, de acuerdo con lo preceptuado en el artículo 42 de la LME, el acuerdo de fusión puede adoptarse sin necesidad de publicar o depositar previamente los documentos exigidos por la Ley y sin informe de los Administradores sobre el Proyecto de Fusión. De conformidad con lo establecido en el artículo 43 de la LME, se hace constar expresamente el derecho que asiste a los socios y acreedores de las respectivas sociedades a obtener el texto íntegro de los acuerdos adoptados y del balance de fusión. Los acreedores de cada una de las sociedades podrán oponerse a la fusión en el plazo de un mes a contar desde la publicación del último anuncio del acuerdo de fusión de acuerdo con el artículo 44 de la LME.

Sant Sadurn d'Anoia, 20 de setembre de 2018.- Por Soler Jové, S.L. y Civino, S.L. Arturo Ramos Ramos, Oscar Ramos Martínez y Alejandro Ramos Martínez, Administradores Mancomunados.

Ajuntament de Dosrius

ANUNCI

L'Ajuntament Ple, en sessió extraordinària realitzada el dia 26 de juliol de 2018, va aprovar sotmetre a informació pública durant el termini d'un mes, en compliment de l'article 51 del Decret 64/2014, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística (RPLU), el Projecte d'actuació específica per la modificació del traçat del camí ral de Dosrius a Canyamars, mitjançant anuncis inserits en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (BOPB), en l'e-tauler d'anuncis de l'Ajuntament de Dosrius. Es considerarà aprovat amb caràcter previ el PAE esmentat si no es presenten al·legacions o informes que requereixin ulterior acord. En aquest cas, s'emetrà certificat municipal justificatiu del resultat de la informació pública, considerant aprovat amb caràcter previ el projecte d'actuació específica.

Aprovar simultàniament, amb caràcter inicial el projecte d'obra local "Modificació del traçat del camí ral de Dosrius a Canyamars", quedant aprovada, alhora, en unitat d'acte i de forma inicial, la relació detallada de béns i drets afectats pels quals s'han de constituir les servituds assenyalades que pertocuin, i s'han d'ocupar per a l'execució del projecte esmentat, relació que figurarà com a annex als presents acords i que conté les dades a què fa referència l'article 31 del ROAS, una de les quals consisteix en la valoració individualitzada dels béns i drets afectats. El pressupost total de la intervenció serà de 19.476,57 euros (IVA inclòs).

El projecte d'obra esmentat -inclosa la relació detallada de béns i drets pels quals es constitueix servitud i que són ocupats- queda sotmès a informació pública, per un període de trenta dies hàbils comptadors des de l'emissió de la darrera publicació de l'Anunci corresponent en el Butlletí Oficial de la Província, en un diari d'àmplia difusió i en el tauler d'edictes electrònic, als efectes d'al·legacions i reclamacions sobre el projecte; i a efectes, alhora, de corregir possibles errors en la relació de béns i drets afectats i, per últim, amb la finalitat afegida de poder al·legar, si escau, el que es consideri pertinent sobre la procedència de l'ocupació o disposició dels béns o drets esmentats o del seu estat material o legal.

La resolució sobre l'aprovació definitiva del projecte d'obra local romandrà suspesa, als efectes de caducitat, i queda condicionada a l'aprovació definitiva de la declaració d'interès públic del PAE per part de la Comissió Territorial d'Urbanisme.

Durant el mateix termini, els titulars de béns i drets afectats poden aportar davant la Corporació municipal totes les dades que permetin esmenar els errors en la relació de béns i drets de referència, així com oposar-se a l'ocupació o disposició dels dits béns o drets, per motius de fons o de forma, assenyalant, si escau, els fonaments de la seva oposició i els raonaments que puguin aconsellar l'estimació, com a preferents i convenients al fi de l'expropiació i/o constitució de servitud, d'altres béns i drets no inclosos en la relació adjunta.

Els titulars de béns o drets afectats disposen d'un termini màxim de 10 dies per acreditar, davant l'Ajuntament, la titularitat dels dits béns o drets (ja sigui mitjançant la presentació del títol oportú o d'una còpia autenticada). Dins del mateix termini, els titulars de les finques afectades han de presentar, davant la corporació municipal, l'últim rebut de l'impost sobre béns immobles o, si escau, un certificat emès per la Gerència del Cadastre o escriptura pública o informació registral, sempre que en aquests documents resulti de forma indubtable la referència cadastral, atès el que disposen els articles 50 i següents de la Llei estatal 13/1996, de 30 de desembre, amb l'avertiment que l'incompliment d'aquest requeriment pot portar aparellades les sancions que preveu l'article 54 de la Llei esmentada.

En qualsevol cas, la inobservança dels requeriments anteriors no produirà la paralització del procediment expropiatori.

Tots els escrits s'han de presentar davant l'Ajuntament dins del termini assenyalat a través de qualsevol dels mitjans assenyalats per la Llei 39/2015 de procediment comú de les administracions públiques.

ANNEX

Relació de béns i drets afectats

Els terrenys on es realitzaran les obres del projecte són de diversos propietaris que es relacionen tot seguit:

TRAM	PROPIETARI	SUPERFÍCIE	CADASTRE
1	Salvador Novell Fradera	168,92	08074A01400010
2	Salvador Novell Fradera	12,93	08074A01400009
3	Salvador Novell Fradera	40,08	08074A01400016
4	Salvador Novell Fradera	94,58	08074A01400015
6	Salvador Novell Fradera	243,08	08074A01400022
7	Lause S.L.	236,27	08074A01400021
8	Isaac Arrué Serra	316,74	08074A01400020
9	Isaac Arrué Serra	374,94	08074A01400020

D'acord amb la valoració efectuada pel tècnic al projecte els valors de les finques a realitzar la servitud de pas són els següents:

Trams 1,2,3,4,6 Salvador Novell Fradera 559,59 m2 3,51 €/ m2 1.964,16€

Tram 7 Lause S.L. 316,73 m2 3,51€/ m2 1.111,72€

Trams 8 i 9 Isaac Arrué Serra 691,67 m2 3,51€/ m2 2.427,76€

A continuació es fa relació de les finques registrals afectades:

Salvador Novell Fradera Finca número 102

Lause S.L. Finca número 94

Isaac Arrué Serra Finca número 32

L'alcalde,

Marc Bosch de Doria

OCTUBRE

CANÇONS PER LA LLIBERTAT

ARRIBA A [BARCELONA]

DIRECCIÓ I ARRANJAMENTS MUSICALS
MARC SAMBOLA

COREOGRAFIES
MONTSE COLOMÉ

Un concert d'A Grup Vocal amb les millors cançons de Lluís Llach, Raimon, Maria del Mar Bonet, Quico Pi de la Serra, Ramon Muntaner, Txarango...!

CONCERTS A BARCELONA:

Dimarts, 2 d'octubre
Lluïsos Teatre (20:30h)
ENTRADES A: lluisosteatre.cat

Divendres, 5 d'octubre
L'Aliança del Poblenou (20:30h)
ENTRADES A: casinoalianca.cat

Diumenge, 7 d'octubre
El Centre de Gràcia (18h)
ENTRADES A: elcentregracia.cat

UNA PRODUCCIÓ DE:

Federació d'Ateneus de Catalunya XTAC

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura Diputació de Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Girona ensenya les dents

DECIDITS • Ni a cops de mall ni a trets d'escopeta la Policia Nacional va aconseguir impedir que milers de ciutadans poguessin votar **FERMESA** • La resistència multitudinària ciutadana va aixafar molts dels plans que tenia la maquinària de l'Estat

Òscar Pinilla
GIRONA

La ciutat de Girona i la seva gent van donar l'1 d'octubre una lliçó de dignitat i defensa de la democràcia en una jornada convulsa. Els gironins i les gironines ho van fer doblement: per una banda, organitzant-se de forma extraordinària i estoica per a la celebració d'un referèndum que la maquinària de l'Estat va intentar aturar com fos. Per l'altra, perquè la gent, al carrer, dins i fora dels col·legis, va defensar de forma pacífica i ferma l'exercici d'un dret fonamental i bàsic en democràcia com és el vot. Aquesta mateixa maquinària de l'Estat, que no va poder evitar que es possessin les urnes, les va voler sostreure a la força durant la jornada electoral. La policia espanyola no va tenir cap mirament i va carregar contra els votants de diversos col·legis electorals de la ciutat de Girona. El resultat: cops de porra, trets enlaire, votants ensangonats, empentes, coces, vidres trencats, portes rebentades...

El primer a rebre als pocs minuts d'obrir a les nou del matí va ser el col·legi Bruguera de Girona. Fins allí es van desplaçar un grup

Cinc agents de la Policia Nacional, reduint un votant a les portes del col·legi Bruguera, de Girona ■ JOAN SABATER

nombrós de furgonetes de la Policia Nacional, d'on van baixar desenes d'agents armats fins a les dents per impedir que la gent pogués votar. Tot i que hi va haver algun estira-i-arroña, els ciutadans que hi havia a l'escola van resistir l'envit de la policia de forma pacífica. Aquest pacifisme va ser respost a puntades de peu i cops de porra.

La violència policial va ser espe-

cialment cruel i desproporcionada al col·legi Verd. Aquí, ja de bon matí, altre cop agents de la Policia Nacional van carregar contra la gent que s'hi aplegava amb les mans enlaire i cridant "Fora, fora", "No violència" i "Votarem, votarem". Però la policia no va tenir cap mena d'escrúpols i novament hi va haver escenes de ciutadans amb traus al cap i ensangonats. No en van tenir

prou aixafant la gent. La policia espanyola va intimidar els votants exhibint les seves armes de foc i fent una desena de trets a l'aire. Els agents van intentar entrar a cops de mall, fent malbé la porta d'accés. No ho van aconseguir. Per fer-ho, van haver de saltar la tanca metàl·lica. Uns segons després, es va obrir la porta i van començar a sortir famílies amb nens en braços que havien estat al col·legi i persones grans. El que no van sortir van ser les urnes. Malgrat la violència policial, no van impedir que la gent pogués votar al col·legi Verd.

La Policia Nacional va continuar la seva proesa al Servei Municipal d'Ocupació, al centre cívic Onyar i a Taialà, on la gent els rebia pacíficament i preguntant: "Això és democràcia?" i "Volem votar!" La resposta per part de la policia va ser la mateixa: el cop de porra i votants atonyinats i ensangonats.

Paral·lelament, el pavelló de Palau i el col·legi Eiximenis van ser dels pocs col·legis que van resistir fins al final i les forces policials espanyoles no hi van anar. Durant tot el dia s'hi van concentrar milers de persones. Va ser una resistència multitudinària i sense un bri de por. "No passaran!". ■

Dinar a Aiguaviva, amb gas pebre de postres

IRRUPCIÓ • A mitja tarda, mig centenar de guàrdies civils van entrar al poble i van colpejar una setantena de veïns que feien la sobretaula després de menjar una fideuada **INDIGNACIÓ** • Deu mil persones es van manifestar l'endemà contra l'agressió

J. Nadal
AIGUAVIVA

Entre la desena de pobles i ciutats atacats l'1-O per la policia a la demarcació de Girona, com Garrigàs, Esponellà, Sant Miquel de Fluvià, la Tallada, Siurana o Sant Mori, va haver-hi també el d'Aiguaviva. El municipi del Gironès va viure una situació peculiar dins el mapa global de la repressió policial d'aquell dia. Molts dels atacs van ser al matí, però en el cas d'Aiguaviva els antiavalots que van provocar els aldarulls van entrar al poble a tres quarts de sis de la tarda, quan una setantena de veïns acabaven de fer un dinar popular a la plaça de davant l'ajuntament. En concret, una fide-

uada. Gent gran, criatures, pares i mares... van veure's atacats per mig centenar de guàrdies civils que els van atonyinar a cops de porra al cos, a les cames i, fins i tot, als genitals.

Els agents van entrar a la plaça parapetats amb els cascos i escuts per enfrontar-se als veïns, que, veient-los apropar-se, es van posar davant l'entrada del consistori amb les mans alçades per oferir una resistència pacífica. Tan pacífica com agressiva va ser la resposta policial: per apartar la gent, els agents de seguida van començar a repartir cops de porra i empentes i van arribar a ruixar alguns dels defensors de l'ajuntament amb un esprai de gas pebre. La Guàrdia Civil va tardar poc més de dos minuts a fer-

Els veïns d'Aiguaviva, amb les mans enlaire, en el moment que la policia espanyola entrava a la plaça ■ ACN

se pas, però pel camí va deixar una desena de ferits, alguns dels quals van necessitar assistència mèdica en centres hospitalaris. L'atac policial va tenir conseqüències fins i tot en la mainada del poble, alguns dels quals van ser testimonis dels fets. L'endemà, a l'escola van compartir entre tots la vivència, alguns sense poder contenir els plors de ràbia, por i impotència, incapaços la majoria d'entendre per què la policia, que teòricament hi és per defensar els ciutadans, va apallissar els seus pares i avis. L'endemà, unes deu mil persones es van manifestar a Aiguaviva (que té uns 800 habitants) per protestar contra les agressions i per celebrar que, l'1-O, malgrat tot, la ciutadania havia votat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Els dibuixos? A la paperera; tenia por”

CONSEQÜÈNCIES • Les denúncies a professors després de l'1 d'octubre han fet que molts docents s'autocensurin a l'hora de fer classe **LUPA** • Obvien debats, s'ho pensen dues vegades quan han de parlar de segons quins temes i ometen lliçons delicades **DRETS** • També fan gestos de valentia, com posar a l'aula una cançó que denuncia la falta de llibertat d'expressió

Laia Bruguera
BARCELONA

Entre els dibuixos que els alumnes d'ESO de la Sara López van fer el dia 2 d'octubre, n'hi ha un que recorda especialment perquè el va trobar “molt bonic”. S'hi podia veure una urna amb paperetes tant del sí com del no i la frase “Hem votat”. “Dilluns els alumnes estaven molt esverats; em preguntaven si havia vist les notícies i vaig decidir fer una activitat en què poguessin expressar els seus sentiments”, explica aquesta professora del Baix Llobregat. López va deixar molt clar que no havien de tenir cap connotació política, però igualment va actuar amb cautela. “Normalment recullo els treballs i després els reparteixo —explica—, però aquells me'ls vaig quedar.” Quan va saber que la fiscalia havia denunciat nou docents de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca per les activitats fetes l'endemà del referèndum, va tenir por i va estripar els dibuixos. “Vaig fer aquella activitat sense cap prejudici —recorda—, però quan vaig veure el que havia passat em vaig neguitejar, em va entrar la por al cos.” Com va passar en moltes altres escoles i instituts, també van acabar a la brossa els treballs dels alumnes de l'Ester Marquès. “A classe de cinquè, ens vam posar en rotllana i vaig preguntar als nanos com estaven; van començar a sortir temes i jo vaig posar *Imagine* de John Lennon.” En els treballs que després van fer, van sortir “moltes frases boniques” i també estelades. Marquès no els va penjar al passadís ni tan sols a classe com fa sempre. Ràpidament, amb el director van consensuar que s'havien d'eliminar”. Per si de cas.

Els noms d'aquestes dues professores no són reals. Com la resta de docents que surten en aquest article, han acceptat explicar com han viscut la caça de bruixes posterior a l'1 d'octubre des de l'anonimat, no només perquè tenen por de represàlies, sinó perquè costa acceptar públicament que s'han sentit coaccionades a l'hora de fer

la seva feina i, en més casos dels que voldrien, això ha tingut conseqüències. Debats que no s'han fet i temes que s'han omès en són només algunes. Però, malgrat les pors i els recels, l'escola no s'arronsa. Com explica Sara López, després dels dibuixos de l'1 d'octubre, van venir molts altres moments delicats i la por ja no va vèncer. “Ben aviat hi va tornar a haver una qüestió polèmica perquè vam tractar a classe el tema de la llibertat d'expressió —relata—, però aquí em vaig plantar. M'he anat sobreposant, perquè no estic fent cap mal als alumnes tractant tots aquests temes, sinó que els en faria si no els fes reflexionar.”

Al mes de maig, Somescola va denunciar que els atacs “infundats” contra docents per la via penal eren “una campanya política en contra del model d'escola catalana, democràtica i cohesionadora”. La plataforma, que aplega més de 50

entitats del món educatiu, social i cultural, defensava “la necessitat de tractar a les aules tots aquells esdeveniments que formen part de la realitat i que provoquen un impacte en la nostra societat, com els fets de l'1 d'octubre, però també els atemptats de Barcelona i Cambrils i la sentència de La Manada”. “Activitats com aquesta promouen el pluralisme, el pensament crític i el criteri propi dels infants i joves, sempre respectant les seves creences i valors personals i familiars”, assenyalava. Com recorda Xavier Corbera, un dels portaveus de Somescola, “el sistema educatiu és el pilar de la societat i per això els professors estan en el punt de mira”, cosa que ha fet que “segurament en algunes aules s'hagin deixat de comentar temes d'actualitat”. De tota manera, assegura que el curs passat, sota el 155, hi va haver “més incertesa i por”. “El professorat ha pres consciència de la

150
denúncies que afecten 500 professors s'han rebut des del referèndum de l'1 d'octubre.

4
mestres de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca continuen sent investigats, després que el jutjat d'instrucció 7 de Martorell arxivés cinc denúncies interposades contra docents de l'institut.

necessitat de continuar fent la seva feina, donar eines perquè els alumnes puguin discernir, escollir i defensar-se en un món cada cop més complex.” “Els docents hem d'estar tranquils, hem de fer el que hem fet sempre”, insisteix Corbera.

Gest de valentia

És això el que ha decidit Sara López. Fer com sempre. El primer cop que aquesta professora de català es va plantar va ser a batxillerat. Els alumnes feien exposicions orals de temàtica lliure i un dels estudiants va decidir parlar de la llibertat d'expressió. Es basava en el cas del raper Pablo Hasél, condemnat per enaltiment del terrorisme per les seves cançons. “L'alumne va assegurar que a l'Estat no hi havia llibertat d'expressió perquè Hasél havia estat reprimat, i jo, per tancar el cercle, vaig posar la cançó que 25 rapers havien fet per donar-li suport.” “En acabar la classe, un

alumne espanyolista em va dir, davant de tots els alumnes, que si jo no sabia que a l'institut no es podia parlar de política." En privat, la professora li va respondre que potser sí que en algun moment s'hauria de "mossegar la llengua", però que "no permetria que un alumne no pogués expressar el que ell havia pensat i treballat". "M'ho vaig pensar dues vegades abans de posar la cançó —admet—, però els estudiants hi tenen dret; la meva feina és intervenir si sé alguna cosa, donar-los més informació i eines perquè puguin treure les seves pròpies conclusions", argumenta.

Fa anys que s'intenta qüestionar la feina dels professors. Com recorda Somescola, la plataforma es va constituir precisament per lluitar contra els "atacs sistemàtics" al sistema educatiu català. "L'intenten destruir amb la llengua, dividint l'alumnat i ara dividint el professorat", reflexiona Corbera. Ra-

mon Font, portaveu nacional del sindicat majoritari en l'ensenyament, Ustec-Stes, destaca que els atacs han adquirit una nova dimensió: "Per primer cop hem de defensar l'article 20 de la Constitució, la llibertat de càtedra, que és la garantia que el professor pot donar les explicacions que cregui oportunes i que poden ser diferents de les del professor del costat", recorda Font. Després de l'1 d'octubre, el sindicat va publicar un butlletí monogràfic amb l'explicat títol de *Cobertura legal per perdre la por de tractar continguts democràtics dins l'aula*.

Ustec recorda que a Catalunya hi ha 1,5 milions d'alumnes escolaritzats i només s'han rebut 150 denúncies, que han afectat 500 docents. Però l'advertència és clara: tothom pot ser el proper cap de turc. Ester Marqués, professora de música, no només va llençar els treballs de l'1 d'octubre, sinó que,

tot i que figurava en el currículum, el curs passat va decidir no ensenyar *Els segadors*. Un altre cop, per si de cas. "I vaig fer la cançó *Els avantpassats*, i quan tots els nens cantaven emocionats «Tot això passava abans que fóssim catalans», encara que era a classe i sense pares, vaig passar por perquè estaven molt exaltats, ho deien amb molt sentiment." També es nota la tensió en l'ambient. "Al principi, als claustrals parlàvem de tot això que estava passant i anàvem tots a l'una —recorda—, però a mesura que anaven passant els dies, les coses van anar canviant. Primer, no ens vam afegir a les aturades; després, no sortíem al pati per reclamar la llibertat dels presos..." "S'ha optat per la prudència", constata.

Amb peus de plom s'ha hagut d'anar en molts altres casos. Com explica Sara López, al departament de llengua de la seva escola, al Baix Llobregat, van estar discu-

tint si tractaven com cada curs el llibre *Em dic Paco*, d'Eric Larreula, que parla del conflicte d'identitat d'un adolescent, fill d'immigrants, que viu a Catalunya. "I he treballat llibres amb els quals no he tingut problemes els cursos anteriors i ara sí", com *Sortir de l'armari lingüístic*, de Ferran Suay i Gemma Sanginés.

"El problema és el dia a dia, que vas tota l'estona mesurant què pots dir i què no", resumeix Jordi Mata, professor de Badalona, que parla clar: "Jo no he viscut una repressió directa de l'equip directiu com ara que em prohibís parlar de determinades coses, però m'he aplicat l'autocensura." Mata compagina la docència amb la feina de regidor i, com a representant d'un partit polític independentista, se sap doblement vigilat. "A cinquè vaig fer un projecte sobre la pau, i el material que et dona el Centre de Recursos Pedagògics parlava de com es financien les guerres i especificava el percentatge que l'Estat destinava a armes, però tot i que sé que és una dada objectiva no la vaig donar per por de transmetre un missatge anti-PP o anti-Estat", explica. "No saps quina és la línia vermella que pot fer que t'acusin d'estar adoctrinant", lamenta.

"Aquest tema no entra"

No és l'únic canvi que ha hagut de fer el professor Mata. "A coneixement del medi social, hi ha un tema sobre com funciona la Generalitat i no el vaig donar: com el podia explicar sense parlar del 155 o que el president del govern està a l'exili?" Com recorda, els docents sempre treballen en "interacció amb l'entorn" i, fins i tot en el cas de temes molt tècnics, els nens tenen dubtes i pregunten, i al final "tot es complica". "Haver arribat fins aquí és una llàstima; la censura és la pèrdua de dignitat de la nostra professió", assegura Mata.

Aquest estiu, l'associació de mestres Rosa Sensat va creure necessari debatre el que estava passant a les aules després de l'1 d'octubre i van concloure que "la neutralitat en l'educació és una idea que posa en perill la formació del sentit crític de les persones: no existeix l'educació neutral". Com recorda la presidenta de Rosa Sensat, Francina Martí, s'ha de poder tractar qualsevol tema amb dues premisses clares: "El respecte pels infants, independentment del seu origen, cultura o religió" i que els "criteris no siguin imposats, ja que s'han de donar eines perquè cadascú tregui les seves conclusions".

Els mestres tenen clara la seva funció i només volen exercir-la amb llibertat. Tot i que aquest curs que s'acaba d'estrenar quatre docents de Sant Andreu de la Barca continuen sent investigats, els claustrals recuperen la confiança en si mateixos. "Ens han fet tenir por i a vegades ho han aconseguit, però ens trobaran més forts", assegura López. ■

Manifestació a favor de l'escola catalana, el dia 10 de juny a Barcelona; escola Ramon Llull de Barcelona l'endemà del referèndum; alumnes de l'institut de Mollerussa entrant a les instal·lacions de Cal Duch, i classe d'ESO de l'institut Sadako de Barcelona

■ JOSEP LOSADA / ANDREU PUIG / JUANMA RAMOS / ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El silenci com a teràpia

OBLIDAR • A la majoria de les escoles de Barcelona castigades per la repressió de l'1-0 esquiven parlar-ne per no reobrir ferides o provocar tibantors **RECORD** • Els actes commemoratius, pocs, en centres com el Mediterrània, s'han fet fora de l'horari lectiu

F. Espiga
BARCELONA

La voluntat compartida és girar full. I, per aconseguir-ho, consideren que el més prudent és no parlar d'una jornada, i uns fets, que possiblement no podran oblidar, però que no volen que hipotequin ni la imatge ni el dia a dia de les seves escoles. Quan ja fa un any d'aquell 1 d'octubre que va remoure tantes coses, són pocs els responsables dels centres educatius de Barcelona castigats per les ràtzies policials que accedeixen als precés d'aquest diari perquè expliquin no només com van viure aquells esdeveniments, sinó quin ha estat l'impacte que han deixat al llarg de tots aquests mesos. El silenci és la recepta que s'han prescrit.

L'INS Jaume Balmes, a l'Eixample, va ser un dels primers de la ciutat on es van veure les imatges dels antiavalots actuant amb fúria per retirar les urnes. El seu equip recorre explica, des de la confidencialitat, que la del referèndum ha estat una qüestió que en cap moment s'ha tractat de manera oficial en reunions del claustre. Ni abans ni després. A les aules, però, i entre el professorat sí que es va comentar el que havia succeït en els dies immediatament posteriors —“A classe, i al conjunt del centre, es pot parlar del que es vulgui i per aquelles dates es van sentir molts plors i va haver-hi moltes abraçades”—, tot i que, amb el pas del temps, aquell record s'ha anat desdibuixant progressivament. En aquest context, la direcció ha fet seva la tesi que si hi havia d'haver algun acte com-

Un moment de les activitats que ahir es van organitzar a l'escola Mediterrània amb motiu del primer aniversari del referèndum ■ ORIOL DURAN

moratiu, aquest l'havien d'organitzar els pares i celebrar-lo fora de l'horari lectiu. La qüestió no només suscita divisió, i tensió, entre l'alumnat o les seves famílies, sinó entre els mateixos docents.

Un patró similar és el que han adoptat a l'escola Mediterrània de la Barceloneta, un dels altres punts on aquella jornada els cops i les porres van volar amb contundència, per recordar aquells fets. Des d'ahir s'hi organitzen activitats diverses —sempre a partir de les 17 hores—, que van des de tallers amb les urnes com a protagonistes fins a projeccions d'un documental sobre l'1

d'octubre produït pel setmanari *La Directa* o debats on hi han estat representants polítics locals com ara el tinent d'alcalde del consistori Jaume Asens. També s'hi va sentir retronar, de nou, aquelles cassoles que van esdevenir actes de protesta col·lectius i sostinguts en el temps.

Les xifres que dona l'Ajuntament de Barcelona són que 27 centres educatius van patir l'investida de la Policia Nacional, amb un balanç de 298 ferits. Una d'aquestes escoles va ser la Dolors Monserdà, a Sarrià-Sant Gervasi. Una de les seves professores comenta, també des de la discreció, que la petja que

298

persones van resultar ferides en les intervencions policials que es van realitzar en 27 escoles de la ciutat, segons dades de l'Ajuntament de Barcelona.

va deixar aquell 1-0 va ser molt profunda, ja que hi va haver una gran implicació col·lectiva de les famílies en el referèndum. Un dels records que evocuen els mestres va ser la gestió de l'endemà, d'entrada especialment costeruda, ja que les càrregues van deixar, per exemple, pràcticament destrossat un dels seus edificis. Aquell dia, recorda la professora, va sonar l'*Imagine* per megafonia, i entre altres activitats van convidar els alumnes a dibuixar com a pauta de distensió. Els tutors els van demanar flors. Alguns, però, el que hi van esbossar van ser policies. Amb porres. ■

VINYACAT 2018
La fira dels vins catalans
8a edició

40 cellers de les D.O. Catalanes

Dissabte 13 d'octubre
de 18h a 22h
Reserves a:
937937509
info@monlacata.cat

Amb la col·laboració:
ARAL

Anticipada 15€. Taquilla 20€
Emporta't una copa Riedel de regal
Arenys de Munt 08358, Pg/ Can Jalpí s/n

món la cata
VINITECA CENTRAL DEL MARESME ARENYS DE MUNT

179850-1195103

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El col·legi del president

SANT JULIA DE RAMIS • És el poble del Gironès on havia de votar Carles Puigdemont, però a causa de l'atac policial va anar a Cornellà del Terri **DESTROSSSES** • A més de ferir persones, els antiavalots van ocasionar molts desperfectes al pavelló

Jordi Nadal
SANT JULIÀ DE RAMIS

Centenars de veïns de Sant Julià de Ramis, i també d'altres municipis de l'entorn, a més d'una munió de periodistes arribats d'arreu, esperaven l'1 d'octubre de l'any passat el president Carles Puigdemont davant el col·legi electoral d'aquest municipi del Gironès. La policia espanyola, però, no va permetre el lliure exercici del dret de vot, i cap a les nou del matí va irrompre davant del pavelló municipal (que era el col·legi electoral) per requisar per la força les urnes. Van ser un centenar d'agents els que guarnits amb cascos, armilles antibales, guants, porres i pistoles al cinturó van entrar a peu a la plaça i van atacar els centenars de veïns que eren davant el col·legi.

Aquests van rebre cops i empenyes, els van apartar arrossegant-los, oferint per tota resistència les mans alçades, ferma i crits de "Votarem!". A voltes, també, por. En els moments de més agressivitat per part dels agents, i en tot moment d'indignació, també en forma de llàgrimes, davant del que era una intervenció violenta i absolutament desmesurada per part de les anomenades forces de seguretat de l'Estat. La policia va fer un cordó, abans de començar a enretirar per la força la gent que estava acumulada davant de l'entrada del pavelló per protegir les urnes. Davant l'entrada hi havia també un tractor per protegir el col·legi.

La Guàrdia Civil va anar traient la gent i va rebentar la porta del pavelló a cops de mall i amb unes cisalles en van obrir una altra. Un cop a dins, van

Un agent, retorçant el braç a una persona que anava a votar ■ LL. SERRAT

buscar les urnes i les paperetes (prèviament amagades per les persones que eren al pavelló en el moment de constituir les meses), i per fer-ho van destrossar més portes i finestres mentre

des de fora es feien crits a favor de la independència i contra les forces d'ocupació. Una hora després, cap a les deu, els efectius policials van trobar el material de votació. Van posar-lo en

una furgoneta i van marxar retrocedint a poc a poc mentre la gent els cantava "Passi-ho bé". Per la seva banda, el govern havia declarat el cens universal, decisió que va permetre que tothom que ho volgués pogués anar a votar a qualsevol col·legi electoral, si al seu la policia havia intervingut urnes i paperetes. Aquesta opció va ser usada pel president Puigdemont. Va sortir de casa per anar al col·legi de Sant Julià de Ramis, però sota un pont de l'autopista AP-7 va canviar de cotxe per despitjar els helicòpters policials que el seguien, i va anar a votar al municipi proper de Cornellà del Terri. Posteriorment, al migdia, el president va anar a Sant Julià de Ramis on, enmig d'aplaudiments i mostres de suport, va dir que la brutalitat policial avergonyiria "per sempre" els que l'estaven justificant.

Un moment de la rua de l'1-O, ahir a Barcelona ■ ACN

POLÍTICA

Mobilitzacions multitudinàries en moltes ciutats i a Lledoners

Milers de persones es van mobilitzar ahir per recordar els fets de l'1-O arreu del país. Amb múltiples actes com una ruta a peu pels pobles del Bages on més durament va actuar la policia l'1-O o una en moto pels del Maresme amb desenes de participants, només per posar dos exemples. Però la geografia catalana també va estar farcida de nombroses mobilitzacions multitudinàries. Centenars de persones es van manifestar per diversos carrers del centre de Barcelona per commemorar la resistència de les persones que van fer possible que als col·legis electorals de la capital catalana es pogués vo-

tar l'1-O. El recorregut simbòlic va començar a l'institut Ramon Llull, un dels que van rebre la repressió policial, i va finalitzar a l'institut Jaume Balmes. Més de cinc mil persones també es van manifestar a Girona, i Reus va protagonitzar una nombrosa marxa de torxes. La concentració habitual dels diumenges davant la presó de Lledoners en suport als presos polítics va prendre ahir un caire especial i va ser la més multitudinària de les que s'han fet, amb la participació de més de cinc mil persones, entre elles un observador internacional de l'1-O, i es van mostrar grans fotos dels presos polítics i exiliats.

POLÍTICA

Els CDR preparen accions sorpresa a primera hora

Els CDR han anunciat accions sorpresa per avui al matí a Barcelona, en un missatge a les xarxes socials. En concret, han apuntat que es mobilitzaran al Mercat de Santa Caterina, a la plaça Catalunya i a la plaça Letamendi i convoquen la militància a les set del matí.

POLÍTICA

Les urnes tornen als col·legis de Tarragona

Mig miler de tarragonins van trobar-se ahir davant els col·legis electorals on van votar l'1-O, omplint d'urnes, laços grocs, murals i cartells simbòlics aquells on hi va haver més càrregues, ferits i destrosses policials, com l'IES Tarragona o l'IES Comte de Rius. Aquest cop, però, no hi va haver incidents.

REVIVIM
l'1 d'octubre

Dilluns 1 d'octubre

19.00 a 20.00h La Cooperativa **VOTEM**

Diposita la teva butlleta
explicant la teva vivència de l'1-O

20.00h Inauguració

Carrer 1 d'octubre· Parlaments
i Cant dels Segadors amb la Coral d'Auli

21.00h Sopar popular

La Societat de Caçadors
ens prepararà un deliciós
sopar per a tothom!

Inscriu-te
al formulari!

Castellolí
ens mouem

Ajuntament de Castellolí

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

A la recerca de la por

REPRESSIÓ • Un centenar d'antiavalots de la Guàrdia Civil van ferir 84 votants al pavelló de Sant Carles de la Ràpita, molts quan ja havien pres les urnes **IMPOTÈNCIA** • “Des de dins el pavelló de vidre, vèiem com pegaven i obrien el cap a veïns i amics. Era angoixant” **BALANÇ** • “Res tornarà a ser igual. Estem més units que mai i ha servit per convèncer indecisos”

Eva Pomares
SANT CARLES DE LA RÀPITA

Quan la nit de fa un any l'alcalde de Sant Carles de la Ràpita va arribar a casa, va esclatar en plors. Avui les conseqüències psicològiques, socials i polítiques d'aquella violenta repressió policial són ben presents en la societat rapitenca. Assegut davant un mural de commemoració de l'1-O penjat al despatx d'alcaldia, a Josep Caparrós (ERC) encara li costa contenir les llàgrimes en recordar, per a aquest reportatge, la brutalitat exercida pel centenar llarg d'agents antiavalots de la Guàrdia Civil: “Van venir a ferir el nostre poble. A fer-li mal i por”, assegura. Les quatre càrregues policials de l'1-O van causar, almenys, 84 ferits al poble. Són els qui van acudir per ser atesos al CAP. El centre mèdic va haver de cridar metges i infermeres fora de servei a causa de l'allau de veïns contusionats, amb crisis d'ansietat i caps oberts.

Encara de matinada, la Ràpita era un poble mobilitzat i il·lusionat amb el referèndum. “A quarts de cinc de la matinada, els grups i les xarxes socials ja bullien. Jo no podia dormir més, així que me'n vaig anar al pavelló”, on es va centralitzar la votació, recorda Agustí Cruelles, un dels ferits. La campanya electoral s'havia tancat amb alegria i molta gent. En aquest poble de 14.700 habitants encara ressonava amb força la detenció traumàtica el 20 de setembre del secretari d'Hisenda de la Generalitat, el rapitenc Lluís Salvadó. El 25 de setembre, l'alcalde havia estat cridat al jutjat a declarar en la causa oberta contra els 700 alcaldes. De matinada al pavelló “hi havia mig centenar de persones, amb coc, mistela i cafès amb llet”, explica Núria Reverter, aleshores coordinadora de l'Assemblea.

A les 9 del matí, prop d'un miler de persones ja eren dins, tot esperant per votar, formant fileres atapeïdes en una imatge que ha quedat per a la història. Primer els Mossos d'Esquadra i després la Guàrdia Civil van fer-hi acte de presència. “La gent els deia que què feien allà intentant aturar el poble...” Pocs vots hi havia a les urnes quan a les 9.15 hores va aparèixer una llarga filera de furgonetes antiavalots de la Guàrdia Civil i van ocupar tota l'avinguda. Agents en formació de tres –el primer amb escut, el segon amb la porra a la mà i el tercer amb fusell– van baixar-ne. Sense cap

Davant aquest pavelló firal on es votava, Frederic Navarro i Agustí Cruelles, entre altres, van ser ferits durant les càrregues pels cops de porra al cos i al cap ■ E. POMARES

avís van començar a colpejar els veïns a la porta principal del pavelló, expliquen els ferits. Mariona Gairi, l'actual coordinadora rapitenca de l'ANC, era a dins: “Les parets són de vidre i vèiem com pegaven i obrien el cap a veïns i amics, fins i tot els que estaven asseguts a terra i amb

A la Ràpita, hi ha gent que va rebre tants cops que encara no pot parlar-ne sense plorar

les mans enlaire. Els de la segona fila van començar a cantar *Els Segadors* i a dins la gent cridàvem ‘Votarem, votarem!’ Tenia un gran sentiment d'impotència. Era angoixant.”

Rebent cops a fora hi havia Cruelles, entre molts altres: “Ens aixafaven contra el vidre. Em van pegar a la panxa perquè abaixés el cap, i aleshores me'l van colpejar. Ens in-

sultaven. Els ulls expressaven odi. En un moment donat, vaig sentir com em baixava la sang per la cara i em rodava una mica el cap. Vaig sortir...” Al centre mèdic li van fer sis punts al front i el van fer estirar una bona estona, perquè tenia la pressió arterial disparada. Un altre dels ferits, amb 8 punts i també encara una cicatriu ben visible al cap, és Frederic Navarro: “Va ser una salvatjada. Fins als dies posteriors no vas assimilant el que t'ha passat. T'arriben imatges i vídeos i et colapses.” Les nits següents els dos tenien problemes per poder dormir. “Hi ha gent, com el meu cunyat, que encara no pot parlar-ne de tants cops com li van donar. Es posa a plorar”, assegura Cruelles.

Dins el pavelló, l'alcalde “patia per la integritat física dels veïns i en vaig ordenar el desallotjament. Els rapitencs van mostrar una serenitat i responsabilitat de la qual n'hem d'estar orgullosos. Podia haver-hi hagut una carnisseria”. Els

Endavant La Ràpita no oblidarà el nom “1 d'Octubre” a la plaça annexa al pavelló. “Res tornarà a ser igual. Estem més units que mai i la repressió ha servit per convèncer els indecisos”, assegura l'alcalde. Des de l'ANC, i hi coincideixen Cruelles i Navarro, asseguren que tornarien a plantar-se davant el col·legi. De fet, aquell dia i malgrat els cops, tots van anar a votar a poblacions veïnes.

vots emesos –356 sobre un cens de 10.300 al final del dia– es van amagar als lavabos. La gent sortia mans enlaire, però els esperava una pluja de cops. Els antiavalots van entrar per requisar urnes buides, i encara aleshores “van efectuar tres càrregues més. Des del minut 1 van pegar. L'objectiu no eren les urnes, sinó espantar i condicionar les votacions, aquí i arreu, amb l'ús de violència extrema”, diu Caparrós. Cinc de les sis portes del pavelló van estar sempre obertes.

Els dos s'han sumat a la denúncia col·lectiva de seixanta ferits rapitencs, amb el suport de l'Ajuntament rapitenc i la feina gratuïta d'advocats ebrenca i tarragonina. Cruelles i Navarro no confien en la justícia espanyola: “Potser l'europea. Sols volem que es reconegui que són uns bèsties.” Alguns dels ferits ja han anat a declarar als jutjats. També ho han fet cinc agents per videoconferència, que han justificat l'actuació policial. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra aposta per un nou acte de desobediència civil

El president homenatja els afectats per les càrregues policials de fa un any i anima a recuperar l'esperit de l'1-O per fer la república ■ Descarta demanar la dimissió del conseller d'Interior

El president Torra i el vicepresident Aragonès, ahir, en l'acte d'homenatge a les víctimes de l'1-O ■ ACN

Emma Ansola
BARCELONA

El pati dels Tarongers del Palau de la Generalitat va acollir ahir al migdia el primer acte del govern català per commemorar l'aniversari de l'1-O. Ho va fer amb els principals protagonistes d'aquella jornada, els ciutadans que malgrat la violència policial en alguns col·legis electorals van defensar les urnes. "Aquell 1-O ens marca la fita per a un nou moment, per a un

nou 1-O on haurem de fer exactament el mateix", confirmava el president al centenar de persones que van seguir l'acte a l'interior de Palau. I què és "el mateix"? Torra no va concretar però sí que va apel·lar a "l'esperit no-violent", "la cadena de confiança" i un acte de "desobediència civil" per tal de "fer la república catalana". Torra va animar els ciutadans a emmirallar-se en aquell 1-O per tornar a "guanyar" com, segons ell, ja va pas-

Buch rebutja dimitir i apunta a la CUP per la violència

El conseller d'Interior, Miquel Buch, va rebutjar ahir dimitir com li ho havia demanat la CUP i altres col·lectius per les càrregues dels Mossos d'Esquadra contra manifestants independentistes i antifeixistes que intentaven impedir un acte de l'associació de policies i guàrdies civils Jusapol i la formació d'ultradreta Vox. A causa de les càrregues, hi va haver 24 ferits i sis perso-

nes detingudes, que ahir al matí ja estaven en llibertat. El president de la Generalitat, Quim Torra, va descartar la destitució i el conseller Buch va anar més enllà i va retreure al cap de files de la CUP al Parlament, Carles Riera, que hagi "falsejat la realitat" en criticar l'actuació dels Mossos. "Van protegir la seguretat de tots" mentre "un grup de persones d'una manera

violenta va atacar un cordó policial i el va intentar traspasar més d'una vegada", assegurava. Buch, que es va comprometre a analitzar les càrregues, va demanar a Riera que aclarís si ara la CUP "ha canviat d'estratègia" i si ara pensen que "la violència els porta a algun lloc". D'altra banda, l'alcalde Ada Colau també ha demanat explicacions per l'actuació policial.

sar fa un any. També es va dirigir als assistents el vicepresident Pere Aragonès, que es va referir a l'1-O com un exercici de "dignitat, autodeterminació i intel·ligència col·lectiva" dels ciutadans. Més prudent en les seves paraules, Aragonès va admetre que "queda camí al davant" i va apel·lar precisament als tres valors de l'1-O per aconseguir-ho. A Torra i Aragonès els van acompanyar Jaume Casamitjana, de Sant Julià de Ramis, en representació dels ciutadans que van rebre directament els cops policials. "El millor homenatge

La frase

"Hem de ser capaços, havent perdut la por, de fer el pas que vam fer, un acte de desobediència civil"

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

a les víctimes és no fer cap pas enrere", va assegurar, una petició que ahir es va anar repetint al llarg del matí en les converses entre els convidats i el president Torra. També hi era en nom dels alcaldes independentistes el de Fonollosa, Eloi Hernández, i finalment l'expresidenta del parlament escocès, Tricia Marwick, que va ser observadora internacional aquell cap de setmana a Catalunya. "En més de 30 anys en política, mai havia vist res com la por i la intimidació que vaig veure aquell dia, va ser vergonyós, ignominiós, un atac a la democràcia", va sentenciar, amb un record per Carme Forcadell i Clara Ponsatí. ■

Comín diu que no estaven preparats per la repressió

Redacció
BARCELONA

L'exconseller de Salut Toni Comín va admetre ahir des de Lovaina (Bèlgica), en una entrevista a l'Agència Catalana de Notícies (ACN), que el govern "potser" no estava prou preparat per implementar la República "en un escenari de

repressió". "Accepto, i seria la meua principal autocrítica, que en tota l'estratègia que vam liderar des del govern potser no estava prou dissenyat quina seria la gestió per implementar aquest mandat en un escenari de repressió", va dir.

Segons Comín, el govern tenia "molt planifi-

cat" com volien que fos la "materialització" de la República en un escenari d'acord o negociació amb el govern espanyol. "Però un cop arriba el moment, hi ha una estratègia per implementar el mandat que és, per dir-ho d'alguna manera, un combat que el voldríem curt però que entenem que probablement

serà llarg", afegeix.

"La convicció que la intensitat repressiva de l'Estat espanyol sortiria completament dels marges d'un estat de dret europeu va començar sobretot, almenys pel que fa a mi, aquell dia", assegura en relació amb la violència policial de l'u d'octubre.

"Ens pensàvem que això seria una barrera que els costaria més de traspasar: destrossar la reputació de l'Estat espanyol com a estat democràtic, treure's la careta i vulnerar els drets civils de manera descarada", diu. ■

Ajuntament del Masnou
EDICTE
Aprovació inicial de les cartes de serveis municipals: Promoció Econòmica, Serveis Socials, OMIC, Arxiu, OAC i Recursos Humans.

Aprovat inicialment pel Ple d'aquest Ajuntament del Masnou, en sessió celebrada el 20 de setembre de 2018, l'expedient d'aprovació inicial de les cartes de serveis municipals de Promoció Econòmica, Serveis Socials, OMIC, Arxiu, OAC i Recursos Humans, se sotmet a informació pública pel termini de 30 dies hàbils, a fi que s'hi puguin presentar al·legacions i reclamacions, mitjançant la inserció dels anuncis corresponents al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, a un dels mitjans de comunicació escrita diària, a la publicació "El Masnou Viu" i al tauler d'edictes electrònic de l'Ajuntament, de conformitat amb el que determina l'art. 178.1.b) del Decret legislatiu 2/2003, del 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, a l'objecte que tots els que es considerin interessats per l'aprovació de l'esmentat expedient puguin formular, per escrit, les al·legacions o observacions que estimin oportunes, acompanyades dels documents que les justifiquin.

El termini d'informació pública començarà a comptar a partir de l'endemà del dia de la publicació de l'anunci al BOPB.

En el supòsit que no es produeixin reclamacions de cap mena, el text de les cartes de serveis municipals: Promoció Econòmica, Serveis Socials, OMIC, Arxiu, OAC i Recursos Humans, es consideraran aprovats definitivament a tots els efectes sense necessitat de cap tràmit ulterior.

L'expedient es podrà consultar al departament de Gerència, de l'Ajuntament del Masnou, situat a les dependències del passeig Prat de la Ribera, número 1 del Masnou (Barcelona, 08320), de dilluns a divendres de 8.30 a 14.00 hores i al tauler d'edictes electrònic de l'Ajuntament.

El Masnou, 26 de setembre de 2018

L'alcalde
Jaume Oliveras Maristany